

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

СУБОТА 11 жовтня 2003 року

№ 192 (3192)

СТИХІЯ

Харків до урагану не був готовий...

Теплий осінній вечір, який, здавалося б, не провіщав ніякого лиха, приніс на ранок 10 жовтня в регіон значні руйнування. І хоча влада і місцеві ЗМІ весь вечір тільки і говорили про штормове попередження, особливих заходів, судячи з усього, вжито не було ані державними службами, ані населенням. Унаслідок розгулу стихії вночі знеструмлено десятки населених пунктів області, виведено з ладу майже 1700 трансформаторів.

(Закінчення на 2-й стор.).

СИТУАЦІЯ

Гордіїв вузол Тузли

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН прогнозує, що в парламенті відбудеться гостре обговорення ситуації довкола будівництва російською стороною дамби в напрямку коси Тузла в Керченській протоці. Як повідомляє «Інтерфакс-Україна», зведення дамби В. Литвин назвав «гарним подарунком» (у лапках) до проведення 22 жовтня парламентських слухань, присвячених російсько-українським відносинам. «У нас завжди перед розглядом таких питань з'являються якісь сюрпризи», — сказав він. Голова ВР також зазначив, що на сьогодні в парламенті зареєстровано низку проектів постанов і звернень з цього питання.

Прокоментував ситуацію і голова Комітету ВР з питань європейської інтеграції Борис ТАРАСЮК. Одним із можливих шляхів розв'язання ситуації він вважає звернення України до Ради Безпеки ООН. Дії російської сторони «не можна кваліфікувати інакше як провокацію», — зазначив він. «...Наскільки мені відомо, ситуація не змінюється, і будівельники продовжують нарощувати дамбу. Порушення положень міжнародного права і наших двосторонніх домовленостей (із Росією) триває. Ця ситуація вимагає рішучіших дій з боку України», — заявив депутат. Він припустив, що доведеться звернутися до Міжнародного суду в Гаазі і внести резолюцію на розгляд Генеральної асамблеї ООН.

ОФІЦІЙНО

Наступного року ми станемо членом СОТ?

Прем'єр-міністр України Віктор ЯНУКОВИЧ вважає необхідним перебування українського миротворчого контингенту в складі стабілізаційних сил в Іраку доти, доки тут працюватимуть українські компанії, залучені до участі у відбудові цієї країни. За його словами, нині близько 80 українських компаній подали заявки на участь.

Підбиваючи підсумки свого візиту до США, Прем'єр-міністр повідомив, що вже до кінця року буде скасовано поправку Джексона—Венніка стосовно України, застосування якої передбачає дискримінаційні тарифи і податки щодо імпортованих у США товарів. Санкції до України не застосовуються завдяки щорічному ухваленню двосторонніх угод. Віктор Янукович також заявив, що Держсекретар США Колін Пауелл під час зустрічі висловився за підняття на вищий рівень роботи комісій з торгово-економічного співробітництва. Сполучені Штати також пообіцяли Україні підтримку для завершення процесу вступу до СОТ у 2004 році.

На переговорах зі Світовим банком досягнуто домовленості, що вже нинішнього року Рада директорів СБ затвердить стратегічний план для України до 2007 року. При цьому розглядається оптимістичний варіант плану, що передбачає фінансування інвестиційних програм на рівні 2,5—3 мільярдів доларів, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Глущенко П. І. (1908—1983рр.).

Сині кульбаби (1966р.).

Кольоровий папір, вирізування.

Музей українського народного декоративного мистецтва.

(Продовження теми читайте на 3-й стор.).

Завтра — День художника

У РАМКАХ РИНКУ

Купити рамку для шедевра простіше, аніж сам шедевр, бо наш арт-ринок у цивілізовані рамки ще не увійшов, він лиш формується, сам собою. Держава в мистецтво коштів не вкладає. Точніше, те, у що вона вкладає кошти, мистецтвом може здатися хіба що бронзовому коневі, котрий пасеться на майдані Незалежності. Тим часом арт-ринок діє: на вулиці повно матрьошок для лохів-іноземців, а художники, котрі знають собі ціну, продають шедеври тихо. Чужі там не ходять, це — закрита, а то й небезпечна (бо тіньова) сфера. А справжнє мистецтво мусить продаватись і виставлятись відкрито. Втім, я робила такий експеримент: в суботу вранці йшла на Андріївський узвіз і, серед моря матрьошок, таки знаходила картини, які варто придбати. Помилитися тут неможливо, коли воно є, то є. Потім я приходила туди вранці в неділю, і тих картин уже не було! Отже, за справжнє хтось таки платить, вкладаючи свої маленькі інвестиції в нашу надію на завтра, і це втішає.

Ольга ШТУКАТУРОВА.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

■ НБУ не девальвуватиме гривню у 2004 році за умови збереження сприятливих тенденцій в українській економіці попри затверджений Радою НБУ прогноз середньорічного курсу в межах 5,38—5,42 гривні за долар. Про це на прес-конференції заявив голова НБУ Сергій Тігіпко. За його словами, розрахунок за курсом гривні на наступний рік — «це не соціалістичне зобов'язання. Якщо економіка працюватиме в такий само спосіб, якщо нормально виконуватиметься бюджет, збільшуватимуться доходи населення», то для девальвації «не буде підстав». Голова НБУ визнає, що нижчі темпи девальвації можуть призвести до певних втрат держбюджету, однак, на його думку, ці втрати компенсуються за рахунок поліпшення економічної ситуації.

■ Місто хіміків Калуш, що на Прикарпатті, втратило свою назву, яка височіла на дорожньому знаку при в'їзді до нього з боку Івано-Франківська.

За ніч напис «Калуш», як вітром здуло. Але вітер тут ні до чого, бо літери були майже півметрової висоти і виготовлені з нержавійки.

Імовірно, саме з цієї причини їх і вкрали. Правоохоронні органи розшукують букви і зловмисників, яких тепер очікує знайомство з буквою закону, **повідомляє наш власний кореспондент Дарина НАЗАРЧУК.**

■ У криницю глибиною 12 метрів днями стрибнув, перебуваючи «під градусом», 50-літній мешканець села Великий Жванчик Дунаєвецького району, що на Хмельниччині. Почувши зі ствола ознаки життя «героя», односельці викликали рятувальників, та ті були такі кремезні, що пролізти через вузькі кільця діаметром 43 сантиметри ніяк не могли. Урятував потопельника 25-річний Віталій Гандзюк, який спустився в криницю та прив'язав його до мотузки. Лікарі-реаніматори Дунаєвецької райлікарні запевнили, що експериментатор одужає. Такі, мовляв, не вмирають, **повідомляє наш власний кореспондент Віра ШПИЛЬОВА.**

■ У Севастополі відбулося нагородження призерів і урочисте закриття 10-го Міжнародного фестивалю анімаційних фільмів «КРОК-2003». Гран-прі одержала робота російського режисера Валентина Ольшванга «Про раків».

Спеціальними призами журі було відзначено стрічку «Ехограма» узбецького режисера Сергія Алібекова (за образотворче рішення), музика фільму «Побачення в Бельвілі» Сильвена Шоме (Бельгія—Канада—Франція), а найсмішнішим фільмом названо роботу японця Ріічиро Машіми «Парні стрибки на лижах з трампліна».

За десять днів журі фестивалю переглянуло 157 конкурсних фільмів, зроблених майстрами 35-ти країн світу. Українські митці представили на суд журі 11 робіт.

ВАЖЛИВО

Можуть пишатися своєю АЕС

Рівненські атомники можуть пишатися своєю станцією — таку оцінку дали РАЕС експерти МАГАТЕ, які щойно перевіряли її. Одинадцять фахівців із США, Великої Британії, Болгарії, Бразилії, Японії та інших країн зазначили: персонал станції грамотний, компетентний, досвідчений. Послідовно реалізує програму підвищення експлуатаційної безпеки, на належному рівні проводить ремонт устаткування. Висловивши зауваження про окремі моменти діяльності станції, вони наголосили, що досвід Рівненської АЕС заслуговує бути включеним до пакета міжнародних напрацювань у сфері безпечної експлуатації атомних електростанцій.

На підсумковій нараді в НАЕК «Енергоатом» керівник перевіряючих Мирослав Ліпар наголосив: «Мабуть, уперше за багато років я відчув таку зацікавленість станції в об'єктивних оцінках своєї роботи».

У свою чергу, президент НАЕК «Енергоатом» Сергій Тулуб сказав: «Підготовку до перевірки МАГАТЕ ми розцінюємо як один з етапів постійної роботи з підвищення безпеки атомних станцій».

За повідомленням відділу зв'язків із ЗМІ компанії «Енергоатом» підготував Яків ГАЛЬЧЕНКО.

РЕЗОНАНС

У вогні броду немає

Львів провів у останню путь Інтелігента. І розпрощався з ілюзіями, що чиновницький «беспрєдєл» можна здолати інтелігентними засобами у правовому полі. Невже треба спалити себе, аби чиновник відчув, що в нього горить земля під ногами? Про це говорили студенти, вихованці світлої пам'яті Станіслава Шендрика, які пікетували міську раду. Про це говорять митці, які стали на захист салону-магазину «Художник», — і в цьому випадку тяжба також пов'язана із місцевою владою. У салон Шендрика вторглося приватне підприємство «Телець». «Художник» заважає «золотому тільцю» — поряд розбудовується банк.

«Цьому мусить бути покладений край. Зробити це повинні держава та її інституції за активної участі самого суспільства», — йдеться у відозві академічної спільноти Львівського національного університету ім. І. Франка з приводу трагічних подій, **повідомляє наш власний кореспондент Оксана ТЕЛЕНЧІ.**

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

На книжковому ярмарку у Франкфурті-на-Майні представлено 29 українських видавництв

ПОЛІТИКА

ОФІЦІЙНО

Обговорюватимуть транскордонне співробітництво

Перша сесія Парламентської асамблеї України та Республіки Польща, на якій, крім установчих документів, буде розглянуто питання розвитку українсько-польських відносин після розширення Європейського союзу в 2004 році, відбудеться в Києві 12—14 жовтня 2003 року. На її урочистому відкритті 13 жовтня виступлять Голова Верховної Ради України Володимир Литвин і Маршалок Сейму Республіки Польща Марек Боровський.

За словами керівника української частини Парламентської асамблеї Олександра Зінченка, асамблея створюється для уникнення нових ліній поділу в Європі, створення сучасних інструментів міжнародної співпраці і законодавчого забезпечення цієї співпраці. На його думку, законодавство має не фіксувати ситуацію, що склалася, а давати можливість дивитися в майбутнє, мати не стримувальний, а креативний характер.

9 жовтня в рамках підготовки першої (установчої) сесії Парламентської асамблеї України та Республіки Польща відбулося робоче засідання української частини асамблеї. Головував заступник Голови Верховної Ради України Олександр Зінченко.

Зважаючи на роль, яку створювана інституція може відігравати в майбутньому України і Польщі, а також значущість винесеної на обговорення теми, українські парламентарії, на думку О. Зінченка, мають особливо ретельно підготуватися до даного заходу. Зокрема, потрібно чітко визначитися з позицією української сторони з усіх проблем, які може порушити польська сторона.

Під час засідання було розглянуто теми, які народні депутати можуть додатково запропонувати польській стороні для обговорення на першій чи наступних сесіях. Однією з найцікавіших та найважливіших, на думку О. Зінченка, є тема транскордонного співробітництва України та Польщі.

Учасники засідання обговорили також організаційні заходи, пов'язані з підготовкою і проведенням установчої сесії Парламентської асамблеї України та Республіки Польща.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Бережіть собори душ ваших

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

У рамках проведення року Росії в Україні представники Посольства Російської Федерації та уряду Москви передали Чернігівській єпархії два кіоти з іконами святого Сергія Радонезького. (Відлюдник і чудотворець, навколо якого світився ореол вогню, прославився благословенням князя Дмитра Донського на битву з ханом Мамаєм). Ікони у красивому обрамленні встановили у Свято-Троїцькому кафедральному соборі, збудованому в Чернігові на кошти Івана Мазепи у 1695 році, та у церкві села Вишеньки Коропського району. В церемонії освячення кіотів брав участь і народний депутат України Олег Петров, завдяки якому й відбулася ця акція.

Як повідомив перший заступник керівника департаменту міжнародних зв'язків уряду Москви Станіслав Долгошлюбов, вартість дерев'яних кіотів, оздоблених різьбою, — понад 50 тисяч гривень. Ще сім таких святинь, які виготовили майстри в іконописці Загорська, буде встановлено в Харкові, Києві, Білій Церкві та Севастополі. За словами Станіслава Долгошлюбова, «духовна» програма уряду Москви, якою передбачено ще оздоровлення дітей та виділення підручників для українських шкіл, розрахована до 2005 року.

— Дарунок уряду Москви засвідчує, що у наших державах є духовні цінності, які нас зближують, а не роз'єднують, — зазначив Олег Петров **(на знімку в центрі)**. — І ці божественні зерна, які ми сіємо на ниву православ'я і духовності, мають постійно нагадувати нам про вічні слова Олеся Гончара: «Бережіть собори душ ваших!».

Проте саме в цьому мають бути зацікавлені всі, зокрема і найвищі керівники держави. Бо, скажімо, Свято-Успенська церква у Вишеньках, в архітектурі якої поєдналися риси не лише українського та італійського бароко, а й східні мотиви, вже давно потребує ремонту, як, до речі, і унікальний палац, побудований біля храму наприкінці XVIII століття фельдмаршалом Петром Рум'янцевим-Задунайським для Катерини. І народному депутату поки що доводиться відроджувати ці святині самотужки і зацікавлювати інвесторів.

Сергій ПАВЛЕНКО, Наталя ЯРЕМЕНКО.

Чернігівська область.

ШКОЛА МАЙСТЕРНОСТІ

Справа — жіноча

Сучасна українська жінка має бути політично грамотною, знати законодавство та вміти відстоювати власні права. Так стверджують організатори школи громадсько-політичного лідерства «ПоДія», що за три роки свого існування вже «підкувала» близько двохсот наших землячок. Викладають у школі та виступають з лекціями відомі політичні та громадські діячі України та зарубіжжя. Серед них: Леонід Кравчук, Валерій Пустовойтенко, Сергій Тігіпко, член парламентського центру Канади Стюард Гуддінгс, екс-заступник міністра оборони Канади Мері Коллінз та багато інших.

— Нині для жінок настав час думати і жити по-новому, — каже керівник школи голова Всеукраїнського жіночого народно-

демократичного об'єднання «Дія» Тетяна Кондратюк. — У політиці, бізнесі, громадській діяльності. Тому програма нового навчального року ще більш насичена та різноманітна. Заняття проходитимуть у формі тренінгів, ділових ігор, семінарів, «круглих столів» з найактуальніших проблем нашого суспільства.

Варто сказати, що серед слухачок школи — представниці усіх регіонів України. Це — депутати селищних, районних та міських рад, помічники депутатів Верховної Ради України, бізнес-леді, керівники громадських організацій...

Олена ГРІНЧЕНКО.

На знімку: заняття проводить посол Фінляндії в Україні Лаура Рейніля.

ДУМКА ОГЛЯДАЧА

Поки що платить той, хто музики не замовляє

Чудовий винахід «науковців» з вулиці Банкової — «темники», як з'ясувалося, прославили нашу державу не тільки в Європі, а й по той бік Атлантичного океану. Під час робочого сніданку українського Прем'єр-міністра з журналістами провідних мас-медіа США з'явилася «гостра закуска»: американські колеги поцікавилися в гостя, чи знає він сам про існування на його Батьківщині таємних циркулярів: що, кого і як висвітлювати? І як ставиться до «унормованої свободи слова»? Треба віддати належне, Віктор Янукович не став робити з цього винаходу державної таємниці і навіть поділився рецептом, як боротися із замаскованою цензурою: «Щоб цього не було, боротьбу з «темниками» повинні вести самі журналісти».

Мудрий рецепт, але не панацея від напасті. Якщо В'ячеслав Піховшек, скажімо, заявляє, що він особисто ніколи жодних «темників» не одержував (і в цьому ми щоразу переконуємося з його передач!), то як він боротиметься з тим, чого навіть крізь окуляри не видно? А хіба тільки він «не одержував»? Запитайте у Дмитра Корчинського: він вам не тільки «війну у натовпі» — поєдинок-протест влаштує.

На жаль, не допоможе щира прем'єрська порада: якщо «гонорар» масштабіший за професіональний обов'язок, з «темниками» не борються — їх слухняно виконують. Єдина втіха, що сам пан Янукович «категорично проти будь-яких обмежень у правах і кандидатів у президенти, і журналістів». І взагалі, він «перший, хто в цьому зацікавлений і хто буде на цьому наполягати». І як приклад «наполегливості», запевнив журналістів, що після розслідування у «справі Гонгадзе» «буде забезпечено безпрецедентну відкритість».

Якщо зважити, що особа Януковича, за його ж зізнанням, обговорюється як кандидатура від «центристських політичних сил» на майбутніх президентських виборах і згадати пророцтво Миколи Томенка про ймовірне занесення цієї самої особи в «чорний список» АП, можна повірити: прем'єр — перший, хто боротиметься з обмеженнями прав журналістів. Але, очевидно, в майбутньому. Бо поки що з «безпрецедентною прозорістю» самого Януковича виникли проблеми: організатори зустрічі не допустили до нього представників «Української правди» — Інтернет-видання, яке, змушена нагадати, заснував Георгій Гонгадзе. Традиційне посилання на «брак місць» (метод, запозичений з інформаційної практики АП) перекрило всі шляхетні заяви про готовність підтримати правозахисний рух журналістів. Напевно, вітер з «регіонального напрямку» не принесе нам жаданих змін...

На ситуацію зі свободою слова цими днями звернув увагу громадськості і представник «НУ», новоприбулий член фракції Сергій Ратушняк. Підтримуючи багатьох колег, він замахнувся на найдорожче, що є в Першого національного — бюджетне фінансування. Замахнувся на тій підставі, що «журналісти Першого каналу дозволяють собі подачу спотвореної, сповненої цинізму і лицемірства інформації (ось до чого доводить нечитання «темників»! — **Авт**.), а також подають образливі й емоційні коментарі». Одне слово, в той час, як українські громадяни своїми податками сплачують за конституційне право на достовірну й неупереджену інформацію, наш «національний» перетворився на «кишенькову телекомпанію «головного кризовика» з АП.

Утім, Сергій Ратушняк не претендує на роль «душителя економічної свободи» УТ-1, він просто пропонує логічніший варіант: перекласти фінансування «першої кнопки» на ... СДПУ(о). І громадянам від кишені легше, і «лицарям троянди» на ще один канал важче. Іншими словами: якщо хочеш «замовляти музику», то й плати за неї сам.

...За останніми повідомленнями, в секретаріаті Уповноваженого ВР з прав людини створюється посада представника Омбудсмана з питань свободи слова та ЗМІ. Таку ініціативу Ніни Карпачової підтримали голова профільного комітету ВР Микола Томенко та голова НСЖУ Ігор Лубченко. Занепокоєні дедалі відчутнішим адміністративним тиском на журналістів, вони вирішили об'єднати зусилля в боротьбі за свободу слова в країні.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

СТИХІЯ

Харків до урагану не був готовий...

(Початок на 1-й стор.).

Цілковито перервано електропостачання райцентру Первомайський. Які наслідки урагану в Харкові, поки що невідомо. Управління з питань надзвичайних ситуацій не дає практично жодної інформації стосовно руйнувань. По всьому місту, однак, можна бачити зламані дерева, розірвані рекламні плакати, перевернені намети літніх кафе. Зруйновано дахи будинків, вітрини магазинів. Жертв, за попередніми даними, серед населення немає, **повідомляє наш власний кореспондент Микола КОСИЙ**.

... а в Полтаві його й не чекали

У ніч з 9 на 10 жовтня практично весь регіон піддався активному грозовому фронту, з сильними поривчастими вітрами й дощами. За даними, одержаними із джерел, які заслуговують на довіру (оскільки в управлінні з надзвичайних ситуацій облдержадміністрації автору цих рядків безпідставно й невмотивовано відмовили в наданні оперативної інформації про стихію, тим самим порушивши закони і Конституцію нашої держави), внаслідок надзвичайної події в області аварійно відключено 47 електрофідерів та 92 трансформаторні підстанції, без світла залишилися 133 населені пункти, 62 ферми, 4918 господарств. Тимчасово вийшли з ладу 100 автоматичних телефонних станцій, внаслідок чого із 139 селами втрачено телефонний зв'язок.

Значної шкоди стихія завдала будівлям: у містах і селах є випадки руйнувань і підтоплення житлового фонду. Там, де буревій був найсильнішим, на будинках пошкоджено дахи, вибито вікна. Тим часом багато полтавців висловлюють своє невдоволення нерозпоротливістю відповідних служб, найперше того самого облуправління з надзвичайних ситуацій, яке мало б завчасно гласно сповістити населення про штормовий удар.

Та цього зроблено не було. Мало того, за неофіційною інформацією, про можливу стихію не попередили навіть владу на місцях, аби вона мала можливість прийняти бодай якісь упереджувальні дії. Нагадаю, що трьома днями раніше Полтавщина вже потерпала від бурі. Тоді також було знеструмлено понад 100 населених пунктів, завдано значних збитків економіці регіону, **повідомляє наш власний кореспондент Григорій ГРИНЬ**.

***

За даними МНС, 1793 населені пункти залишилися без світла в різних регіонах України внаслідок сильних дощів і вітру, швидкість якого досягала в окремих місцях 35 метрів за секунду.

Найбільше населених пунктів знеструмлено в Криму —387. Крім цього, без електрики залишаються 283 населені пункти в Херсонській області, 255 — у Дніпропетровській, 243 — в Миколаївській, 195 — в Одеській, 88 — у Запорізькій, 79 — у Харківській, 73 — в Сумській, 70 — у Рівненській, 41 — у Кіровоградській, 26 — у Київській, 24 — в Полтавській, 16 — у Житомирській. Є відомості щонайменше про одного загиблого в Криму і потерпілих у різних регіонах внаслідок падіння дерев, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**.

ФОТОФАКТ

На Одещині, в райцентрі Балта, пройшли урочистості, присвячені 80-річчю Балтського району і 206-й річниці заснування Балти.

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

Справу Козаченка не закрито

Печерський районний суд Києва відмовився закрити кримінальну справу проти колишнього віце-прем'єр-міністра Леоніда Козаченка. Таке рішення суд ухвалив після клопотання адвокатів Козаченка закрити справу в зв'язку з необґрунтованістю звинувачень. «Підстав для закриття справи... немає», — зазначено в рішенні суду.

Нагадаємо, що на початку вересня Генеральна прокуратура закінчила розслідування справи стосовно Леоніда Козаченка й направила його до суду.

Колишньому віце-прем'єр-міністру пред'явлено звинувачення у зловживанні службовим становищем, у причетності до експорту зерна за заниженими цінами, навмисній неорганізації заставних закупівель зерна, а також в отриманні хабара під час перебування на посаді генерального директора компанії «Украгробізнес».

Сам Леонід Козаченко сподівається, що розгляд справи в суді дасть змогу публічно проаналізувати процеси, що відбувалися під час його перебування на посаді віце-прем'єр-міністра. Водночас він зазначив, що не вважає себе винним. Розгляд справи в Печерському районному суді призначено на 29 жовтня.

АКТУАЛЬНО

Чеське консульство на Закарпатті

Про необхідність його відкриття ішлося на зустрічі голови Закарпатської облдержадміністрації Івана Різака з Надзвичайним і Повноважним Послом Чеської Республіки в Україні Карелом Штіндлом, котрий відвідав Закарпаття. Відбулася також зацікавлена розмова про збільшення обсягів чеських інвестицій в економіку краю. Нині вони становлять 2,5 мільйона доларів США. Частка Чехії у зовнішньоторговельному обороті області — 37 мільйонів доларів, або майже 9 відсотків. Експорт продукції закарпатців до цієї республіки за січень—липень збільшився на 22 відсотки. Проте обсяги чеських інвестицій, як зазначалося, ще недостатні. Тому сторони дійшли згоди найближчим часом провести на теренах краю зустріч представників бізнесових кіл Чехії та Закарпаття.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

СПОРТ

Звідусіль

Велоспорт (шосе). Чемпіонат світу. Гамільтон (Канада). Першу медаль для збірної України здобув юніор Дмитро Грабовський. В індивідуальних перегонах із роздільним стартом (20,8 км) він фінішував другим.

Футбол. Проведене УЄФА розслідування показало, що греки не намагалися заплатити вірменам за програш матчу Євро-2004 у відбірковій групі 6, повідомляє АР. У заяві з приводу офіційного розслідування цієї справи сказано: «Ми не знайшли нічого протизаконного. Немає жодних свідчень того, що греки намагалися підкупити вірменську федерацію або збірну».

Півоборонець національної збірної України Андрій Воронін повернувся з Києва до Німеччини, до свого клубу «Кельн». Там він продовжить відновлення після травми. Як повідомив пресслужбі ФФУ менеджер головної команди країни Олег Тарадай, минулого понеділка на адресу національної федерації надійшов факс від керівництва німецького клубу з інформацією про травму коліна у Вороніна. З цієї причини Андрій не зміг взяти участі в календарній грі своєї команди 4 жовтня. За прогнозом, півоборонець вибув до 15 жовтня.

Воронін побував у таборі національної команди, пройшов медобстеження, поговорив з головним тренером команди Олегом Блохіним. І після цього відбув до Кельна.

Першість країни. 12-й тур. «Спартак» І-Ф — «Система-Борекс». 2:0. «Динамо-2» — «Сталь». 1:0. «Карпати-2» — «Нафтовик». 2:2. «Нива» — «Арсенал». 0:0. «Красилів-Оболонь» — «Шахтар-2». 1:1. «Металіст» —«Миколаїв». 1:0. «Спартак» С — «Нафком-Академія». 3:4. «Зоря» — «Закарпаття». 1:0. «Полісся» — ЦСКА. 0:2. Лідирують: «Металіст» — 26 очок, «Закарпаття» —22, «Сталь», «Спартак» І-Ф — по 21, ЦСКА, Нива — по 19.

У секретаріаті Уповноваженого ВР з прав людини створюється посада представника Омбудсмана з питань свободи слова та ЗМІ

На трубі грають хором

ДУМКА ОГЛЯДАЧА

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Аксіома «нафта — це завжди політика» непорушна. В Україні за останні кілька тижнів, здається, не залишилося жодного публічного державного діяча, який не висловився б про ситуацію, яка складається навколо багатостраждального трубопроводу «Одеса — Броди».

Той 30 вересня задав Президент. Висловившись перед журналістами в тому розумінні, що у використання труби в західному напрямку найближчим часом важко повірити. Леонід Данилович зазначив, цитую: «...Заповнили трубу, дійшли до Бродів, а потім нафта куди? Цистернами в Польщу? Та будай одна з компаній із видобутку нафти на Каспії виявила бажання поставляти нам нафту? Де покупець у Європі на цю нафту?»

(Закінчення на 5-й стор.).

На знімку: нафтопереробний комплекс «Одеса—Броди».

Заступник Голови Верховної Ради України Олександр ЗІНЧЕНКО так прокоментував рішення Наглядової ради «Укртранснафти» на користь реверсу «Одеса—Броди»:

— Як і в будь-якій справі такого масштабу і державного значення, тут присутні економічна мотивація і державні інтереси.

Залишимо перше фахівцям в галузі економіки. Але що стосується другого чинника — державних інтересів, то ситуація з голосуванням Наглядової ради «Укртранснафти» досить показова: вона, як дзеркало, відбиває глибоку суперечливість нашої державної політики. Так, троє представників держави — а саме Ради нацбезпеки і оборони, МЗС і АП проголосували проти реверсу. Водночас четверо представників «Нафтогазу України» дружно віддали перевагу реверсові. Хоч як дивно, але «Нафтогаз України» є не приватною конторою, а на 100 відсотків держпідприємством.

Припустити випадковість голосування — наївно. Виходить, одна з двох сторін, яка за статусом державної служби зобов'язана представляти не свої особисті амбіції, а саме державні інтереси, насправді діяла не в інтересах України.

Висновок очевидний: результати голосування непереконливі, суперечливі, і, найімовірніше, найближчим часом до них доведеться повернутися, **повідомило інформаційне управління Верховної Ради України.**

ТРАНСПОРТ

Околиця приМАЗується до центру

Завод зі складання автобусів великої місткості з'явиться в Донецьку. Відповідні переговори міська влада вже провела із представниками Мінського автобусного заводу. В обласному центрі є вся необхідна для виробництва база, переконаний міський голова Олександр Лук'янченко. Спільне підприємство працюватиме на базі комунального підприємства «Донецькавтоелектротранс». Шахтарська столиця зацікавлена у машинах марок МАЗ-104 і МАЗ-105, кожна з яких зможе вмістити відповідно до 110 і 190 пасажирів.

Такі автобуси дадуть змогу значною мірою розв'язати проблеми транспортного сполучення віддалених районів міста. Є сподівання, що ера «маршруточників» у місті наближається до завершення. Новий проект вигідний обом сторонам. Достатньо сказати, що метал, з якого виготовляють мінські автобуси, — це продукція Донецького металургійного заводу. Засновники сподіваються, що завод зі складання автобусів отримає податкові та митні пільги в рамках законодавства про спеціальні економічні зони і території пріоритетного розвитку, до яких належить Донецьк.

Першу продукцію можуть випустити вже наприкінці першого кварталу наступного року. Місткість ринку області становить приблизно 1,5 тисячі автобусів. Півроку тому місто вже придбало десять МАЗів, цього місяця з'являться ще п'ять автобусів цієї марки. Машини направлено на маршрути, які з'єднують центр із віддаленими шахтарськими селищами.

Ліна КУЩ.

СПІВПРАЦЯ

Канада нам допоможе

На Волині перебувала делегація працівників міністерств сільського господарства та продовольства канадських провінцій Альберта, Саскачеван та Манітоба на чолі з директором міжнародних проектів компанії СТЕП (Саскачеванське торговельно-експортне партнерство) Гаєм Іннезом. Їх візит в область пов'язаний зі співпрацею фахівців у рамках канадсько-української Програми реформування та модернізації сільськогосподарського сектору України (FARM).

Це не перша спільна програма Волині з канадськими підприємцями. Зокрема, в області вже кілька років реалізовують проект з розвитку м'ясного тваринництва. Особливо успішно він здійснюється в Ковельському районі. За допомогою канадських фахівців проведено також реорганізацію 20 колективних сільгосппідприємств, організовано низку семінарів та тренінгів.

З березня 2003 року в рамках канадсько-української програми FARM створено сільськогосподарську дорадчу службу. Її фахівці надають консультації з агрономії, зоотехніки, економіки, юридичні поради. В цілому програма розрахована на п'ять років і має вагомий внесок у реформуванні аграрного сектору української економіки.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

Таємничість очевидного

КАЛЕНДАР

Виповнилося 95 років від дня народження Палажки Глущенко — майстрині петриківського розпису.

На відміну від більшості художників цієї школи, П. Глущенко працювала не в Петриківці, а в Києві. Отже, на очах у всіх. Тому її мистецька й особиста біографія здається на диво благополучною, рівною й очевидною. Все описано, все відомо: Глущенко експериментувала з петриківськими розписами у книжковій графіці, в плакаті, оформлювала виставкові павільйони, робила ескізи тканин, декорувала посуд. Від життя прагнула гармонії, що й відбивалось у творах. Дуже вправно володіла всім арсеналом мазків петриківського розпису — «гребінчиками», «зернятками», «горішками» та «перехідними мазками» (їх усього чотири). Майстерно варіювала композиційні прийоми, то гуртуючи квіти відносно центру, то виводячи їх з ваз-вазонів, — традиційним мотивом українського декоративного розпису, рушникової вишивки, килимарства, писанки, різьблення, який походить від мотиву древа життя.

Декоративне панно. Картон, темпера.

Плідно й довго (30 років) П. Глущенко викладала: в Київському міському Будинку самодіяльності художників, Київському художньо-промисловому училищі. При цьому жодних суто «мистецьких» понять учням ніколи не розкривала. Лиш показувала власні знахідки, передаючи їх молоді за принципом середньовічного цехового майстра — з рук в руки.

Можливо, саме тому «очевидність» її таланту зовсім не проста й приховує в собі чимало таємниць. Їх і досі можна з насолодою й захватом розгадувати — адже близько двохсот робіт художниці зберігається в Музеї українського народного декоративного мистецтва (з назви якого «тимчасово» вже другий рік вилучено прикметник «державний»). Але тільки дві роботи Палажки Глущенко експонуються в музеї нині, на виставці Петриківки.

Ольга ШОВКОКРИЛА.

КРИМІНАЛ

Аби гаманці розбухли...

Цей злочин міг би спричинити екологічне лихо. А скоїли його працівники Рівненської АЕС, які, здавалося б, навіть за родом своїх службових обов'язків мали б дбати про ядерну безпеку.

— На жаль, дехто з них своє службове становище використав для власного збагачення, — розповідає начальник слідчого відділу УСБУ в Рівненській області, полковник юстиції Володимир Піскунов. — Так, громадянин М., який працював майстром на Рівненській АЕС, замість того, щоб встановити на першому енергоблоці трубопровідну арматуру на високий тиск з електроприводом, цього не зробив, хоча й оформив документально, ніби ці роботи виконано. Відтак нове обладнання, що мало замінити старе і зношене, опинилося не на блоці, а на подвір'ї одного з мешканців Кузнецовська: спільники допомогли вивезти його з території АЕС. Зловмисники сподівалися підробити документи на викрадене обладнання, продати його і одержати 230 тисяч гривень. Однак реалізувати оборудку ділкам не вдалося, оскільки її викрили співробітники УСБУ в Рівненській області. За фактом заволодіння майном Рівненської АЕС шляхом зловживання службовим становищем проти громадянина М. та його спільників порушено кримінальну справу за ст. 191 Кримінального кодексу України у редакції 2000 року.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Повернення Олега Блохіна

Футбол. Сьогодні на столичному стадіоні «Динамо» імені Валерія Лобановського о 19.00 розпочнеться товариський матч національних збірних України та Македонії. Буденна подія, скаже хтось. Але для Олега Блохіна — видатного українського футболіста, а нині тренера — цей день значущий. Він починає працювати на Батьківщині. Раніше його тренерська кар'єра була пов'язана лише з Грецією.

І от 18 вересня переважна більшість членів виконкому ФФУ (25 «за» і двоє утрималися) назвали заслуженого майстра спорту 50-річного Олега Володимировича Блохіна новим наставником збірної України.

Либонь, не варто перелічувати всі титули Блохіна, здобуті під час блискучої кар'єри спортсмена планетарного рівня. Нинішня його місія інша. Мало хто знає в Україні, який тренер Блохін. Мені пощастило кілька років тому провести тиждень в Афінах і спостерігати тренерську діяльність земляка. Повірте, в Греції він не менш популярний і шановний, ніж в Україні.

(Закінчення та спортивну добірку читайте на 7-й стор.).

Фото Павла КУБАНОВА (ФФУ).

Імені педагога

Розпорядженням Кабінету Міністрів Миколаївському державному університету присвоєно ім'я видатного українського педагога і вченого Василя Сухомлинського.

До початку 90-х років колишній педагогічний інститут носив ім'я російського літератора Віссаріона Бєлінського. За словами ректора університету Валерія Будака, ім'я великого педагога навчальному закладу присвоєно невипадково. Адже цей рік постановою Верховної Ради України оголошено роком Сухомлинського. До того ж у 60—70-х роках Василь Олександрович не раз давав високу оцінку підготовці вчителів у цьому вузі.

Олена ІВАШКО.

АНОМАЛІЇ

Генератори мимоволі

Усі живі організми на дві третини складаються з рідини, яка є, власне кажучи, електролітом. Відповідно, усі, від малюсінької амеби до стотонного кита, виробляють електрику. Як правило, це дуже слабкий струм, який зафіксувати можуть тільки чутливі прилади. Виняток становлять кілька видів риб, які вдаються до електрики як засобу нападу і захисту. Деякі види електричних скатів, вугрів і сомів генерують досить потужні імпульси, здатні паралізувати і навіть убити досить велику тварину. У цих чарівних створінь у процесі еволюції виникли спеціальні органи, що генерують і акумулюють струм великої сили. У людини таких органів немає. Проте трапляються люди, здатні метати блискавки в буквальному розумінні.

Років п'ять тому російські газети повідомляли про жителя Ростовської області, молодого чоловіка досить тендітної статури, що міг ударити... струмом будь-якого кривдника.

Свого часу Микиту, так звуть хлопця, вдарила блискавка. З того дня за ним стали помічати дивні речі. Коли він хвилювався чи сердився, то від нього буквально відскакували блакитні іскри, причому люди, які стояли поруч, відчували досить сильний удар струмом. Одного разу він запросив свою дівчину на танець, і, коли торкнувся її руки, дівчина зомліла від електрошоку. Відтоді з ним ніхто за руку не вітався. Люди, знаючи, що хлопець, розлютившись, може, зовсім не бажаючи того, вбити струмом, трималися від нього подалі.

Удар блискавки виявився фатальним і для 33-річної англійки Нікі Хайд-Паллі. Мати двох дітей перетворилася на справжню динамомашину.

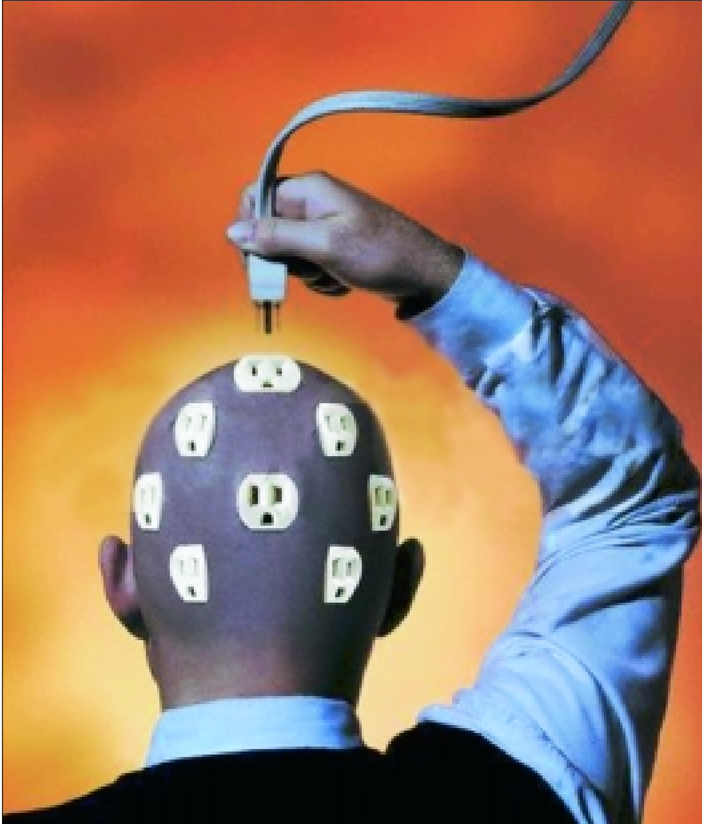
— Я прогулювалася під парасолькою, коли почалася сильна гроза, — згадує Нікі. — Потім сяйнув блакитний спалах, і я відчула гострий біль. Ніяких особливих ушкоджень не було. А наступного дня почали коїтися непояснені речі. Я зрозуміла, що випромінюю електрику. Електроприлади при моєму дотику виходили з ладу. Коли я сідаю в таксі, то засовую руки в кишені, щоб не накоїти лиха з електросистемою машини. Спочатку я сподівалася, що моїй халепі незабаром настане край. Але минуло вже чотири роки, а електрики в мені стало ще більше.

Нікі придбала взуття на товстій гумовій підошві, щоб захистити себе від електрошоку. Раніше вона любила ходити по магазинах, але тепер намагається без великої потреби туди не потикатися. Вже кілька разів через неї ламалися електронні касові апарати, а одного разу у великому супермаркеті вийшла з ладу вся комп'ютерна система обліку покупок. Коли чоловік Нікі зрозумів, що їхнє спільне життя більше неможливе, він подав на розлучення.

Співвітчизниця міс Хайд-Паллі, домогосподарка Полін Шоу з Манчестера, тільки своєму будинку завдала шкоди більш ніж на 8000 фунтів стерлінгів, а сусідам — іще більше! Електрику вона почала генерувати після сильного стресу. Одним своїм дотиком Полін виводить з ладу телевізори, холодильники і навіть праски. А одного разу вона доторкнулася до обігрівального приладу в акваріумі, і бідолашні рибки просто зварилися!

Один з найперших випадків феномену так званих електричних людей, чи, як їх ще називали, «людей—лейденських банок», помічений у 1786 році. Приводом є, мабуть, не відсутність більш ранніх історичних прецедентів, а зміна ставлення до проблеми. В часи інквізиції відправляли на вогнище і за менші «дивацтва». А вже людина, здатна незрозумілим чином впливати на оточення, направо й наліво розсипати іскри, була практично приречена на звинувачення у чаклунстві. У вісімнадцятому ж столітті вчені почали інтенсивно вивчати електрику. Відповідно, змінився і підхід до унікальних властивостей деяких людей.

Пізніше Французька академія наук створила спеціальну дослідну групу, до якої увійшов відомий фізик Франсуа Араго. У 1846 році вчені опублікували звіт про дослідження здібностей чотирнадцятирічної Анжеліки Ф. У присутності дівчинки стрілка компаса «божеволіла» і починала скажено обертатися. Часто від неборак в усі боки летіли електричні іскри. Сусіди побоювалися зустрічатися з нею, а той, хто через забудькуватість чи не знаючи про феномен доторкався до неї або вітався за руку, траплялося, навіть непритомнів. На думку Араго, «електромаг-

нетична сила» діяла на Анжеліку з такою силою, що дівчинка нерідко билася в конвульсіях, а частота пульсу при цьому сягала 120 ударів на хвилину. Сама Анжеліка так лякалася того, що відбувалося з нею, що часто тікала з дому.

Згодом неодноразово спостерігали випадки, коли люди в буквальному значенні слова починали «іскрити», притягати чи відштовхувати предмети. У 1890-х роках медики вивчали американку Денні Моран зі штату Міссурі, що володіла високим електричним потенціалом. З дитинства вона відзначалася нервозністю. Даний феномен почав проявлятися в дівчинки з 14 років. З її пальців вилітали довгі іскри, коли вона торкалася металевих предметів, особливо заземлених. Люди, до яких вона випадково доторкалася, непритомніли. Її улюблена кішка, вгледівши дівчинку, з жаху ховалася при її наближенні.

У 1895 році лікар Ершкрафт побажав особисто перевірити чутки про дівчинку — «лейденську банку». Не прислухавшись до попереджень батьків, недовірливий лікар спробував узяти Денні за руку і, одержавши сильний удар струмом, знепритомнів. Отямившись, Ершкрафт продовжив експерименти не захотів, але описав дивний випадок у медичному віснику. Під час дослідження аналогічних випадків він встановив, що сприяти виникненню феномена, окрім стресу, може особливий тип сухої шкіри.

Таких «щасливчиків» з різним ступенем розвитку здібностей, за сучасними дослідженнями, припадає один-два на сто тисяч осіб. Крім особистих неприємностей, такі люди становлять собою певну небезпеку для оточення, наприклад, на шахтах, нафтопереробних заводах і в транспорті. Не кажучи вже про збитки від контактів з побутовою технікою. Але, незважаючи на двохсотлітні дослідження, фізична природа феномена «електричних людей» досі неясна. В окремих випадках люди народжуються з такою здатністю і зберігають її лише якийсь час. У 1953 р. журнал «Предикин» розповідав про електричну дитину, яка вдарила струмом лікарів-акушерів. Така напруга зберігалася у ній добу. Частіше здатність ця розвивається пізніше, під впливом найрізноманітніших чинників. Ніяких помітних змін в організмах бідолах не виявлено. Усе, що ми знаємо про фізіологію, говорить про те, що їхні тіла не повинні генерувати такий потужний електрострум. Але вони його, проте, генерують.

Олег ДЕНИСОВ.

Про що шумить Булонський ліс поблизу... Диканьки

ДОЛІ

Історія цього кохання непересічна, що зайве підтверджує непередбачуваність і багатогранність життя, як і місце в ньому простої людини, її долі. Та найбільше вона надихає до наслідування, як приклад земної вірності. Мимоволі спливають на думку рядки з не всім відомого вірша поета-фронтовика Платона Воронька:

«Є почуття такі прозорі,
Що коли б із них відлити зорі,
Вони б світились, як небесні,
Такі прості і дуже чесні — ті почуття...»

Ще в дитинстві я дізнався про цю інтернаціональну подружню пару Томасів з Михайлівки, бо мешкав зовсім поряд, в одному районі, й школярем кілька літ поспіль відпочивав у тамтешньому піонерському таборі. Проте все то були дитячі враження, якими до часу не дуже й переймався. Згодом, працюючи в диканській районці «Трудова Слава», ближче познайомився з маститим містечковим журналістом Юрком Логвиненком, який виявився... прийомним сином Етьєна Франсуа Антуана Томаса. Отож, з його оповідей, спогадів його односельців, а також полтавської вчительки та журналіста Тетяни Ков'ях склалася ця життєва історія-розповідь, гідна уваги широкого загалу.

Юрко народився ще до війни. В окупацію його матір, Наталку Плигач, силоміць вивезли на каторгу до Німеччини. Працювала на заводі «Буна», поблизу міста Гале. Тут, у таборі, доля і звела її з французом Антуаном. Це вже згодом вона дізналася, що він народився в Сент-Етьєні, у родині робітників текстильної фабрики. Та не продовжив династію, а після переїзду до Марселя став учитися кулінарній справі. Обрана професія допомогла йому знайти роботу в одному з найкращих ресторанів міста. Тож і обов'язкову військову службу на флоті ніс як корабельний кок, улюбленець команди.

Розпочалася війна, Францію поневолили. За участь у саботажі на судні Антуан разом з іншими сміливцями потрапив до в'язниці. Затим усіх бранців вивезли на роботу до Німеччини, де й знайшов свою суджену...

Здається, з перших хвилин знайомства вони зрозуміли, що їх ніщо не розлучить, хіба що смерть, яка підстерігала на кожному кроці. Хвилювання Наталки за долю рідних, маленького Юрка, якого вдалося сховати в батьків, розривали і юнакове серце: він заспокоював і втішав її, як міг. Ніжне кохання допомогло їм здолати труднощі та випробування. А їх вистачило б не на одну людську долю.

1944 року Наталка народила донечку, проте в той час Антуан не зміг побачити свою крихітку Мірей. Він був сміливим, відчайдушним хлопцем, підпільна діяльність загартувала його волю. Незважаючи на смертельну небезпеку, в'язні намагалися завдати шкоди тиловому заводу, закликали до боротьби інших. Викривши підпільників, фашисти відправили їх до концтабору. Тортури Бухенвальду його не зломили. Коли після визволення та тривалого лікування Антуан переступив поріг рідної марсельської оселі, посивіла мати не впізнала сина: лише тінь залишилася від його вроди. А він мало не зомлів тієї миті, коли назустріч йому з сусідньої кімнати вийшла кохана Наталя, тримаючи на руках маленьку Мірей. У рік Великої Перемоги в Парижі народилося щасливе подружжя Томасів.

Та серце Наталії рвалося на батьківщину. У грудні 1945 року Антуан вперше побачив Михайлівку — зніверену, майже вщент знищену ворогом. Наступного року в родині народилася Оленка. Молода сім'я бідувала, не мала постійного житла. Місцева влада насторожено ставилася до француза: чи не шпигун раптом? Час був жорстоким, не довіряли навіть своїм, що вже казати про чужинця.

1950 року А. Томас став громадянином Радянського Союзу. По тому працював у місцевому лісовому господарстві. Здається, життя налагоджувалося. Знайшлася для них і хатинка в селі. Наталія стала вчителювати у дитячому будинку, там знайшов собі роботу і чоловік. А коли дізналися, що він майстерний кухар, запросили до роботи. Він і справді чудово готував — спробували михайлівці іноземних страв. Привітного, життєлюбного, завжди усміхненого француза, якого в селі шанобливо називали Антоном Жановичем, запрошували всюди на гостини. Він був надзвичайно доброзичливим, веселим і щедрим, дуже любив співати, влучно сипав жартами. Вдався тямущим господарем, вдалим мисливцем і рибалкою, давав уроки французької донькам, вирощував чудові квіти. Сільські подружки заздрили Наталі: яким роботящим і люблячим був її чоловік! Вона ніколи не чула від нього слів гніву чи образи, Антуан обожнював своїх дружину і дітей.

Коли в урочищі Диканського лісу виділили ділянку для спорудження літнього табору для полтавських дітлахів, Антуан став працювати в бригаді будівельників. Та так і залишився тут на постійній роботі. Йому подобався дитячий гомін, а хлопчики й дівчатка захоплено слухали його розповіді. Наступної весни на території табору розпочалися опоряджувальні роботи, проте йому не вистачало природного затишку, адже під час будівництва зелені насадження було знищено. Тут, на схилах Михайлівської гори, і вирішив француз посадити власний Булонський парк. Особисто добирав саджанці, формував крону дерев і чагарників, розбивав перші галявини, стежини та алеї. Звичайно, парк вийшов, мабуть, у тисячу разів меншим за паризький, але вони подібні за складом та розташуванням насаджень.

Закохавшись у нову справу, Антуан Томас віддав своєму парку-улюбленцю понад двадцять років життя. Кожне дерево зросло, як дитя, завдяки невтомній турботі його дбайливих рук. Старожили пригадують, що він трудився в таборі до останнього дня свого короткого життя (помер від серцевого нападу в уже далекому 1977 році). Особливо був вражений справою сина батько — Жан Томас, який відвідав Антуана на його новій батьківщині. Він дивувався, чому той не повертається до Франції? Важко було зрозуміти, що в нього просто не було вибору.

Виїхати всій родині за кордон тоді не дозволялося, а залишити Наталку з дітьми він не міг. Навіть під час коротких відвідин своїх рідних у Франції та Бельгії постійно переймався дітьми й з нетерпінням чекав повернення до Михайлівки...

Навіки спочили в українській землі Антуан і Наталія Томаси. Син Юрко з родиною живе у Лубнах. Молодша донька Олена — в Білорусі, старша, Мірей — у Полтаві. При згадці про батька у неї мимоволі з'являються сльози на очах:

— У ньому завжди палав якийсь внутрішній вогонь добра і щирості. До мами, до нас, до будь-кого, з ким він спілкувався і хто його знав...

Шумить зеленими кронами Булонський парк у Михайлівці в пам'ять про велике кохання представників двох народів, які поєднали тут свої долю.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

На знімку: подружжя Томасів.

Фото із сімейного архіву доньки Мірей.

РЕАЛІЇ

Видобуток вугілля методом піратства

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Луганські правоохоронці припинили діяльність ще однієї нелегальної міні-шахти з видобутку вугілля. Цього разу в Перевальському районі. Незаконний видобуток палива було організовано одним приватним підприємцем з Алчевська, який за рік розгорнув своє виробництво і технічно його оснастив. Працівники міліції затримали на місці п'ять бульдозерів, чотири екскаватори, кілька автомобілів для перевезення вугілля і понад дві тисячі тонн чорного палива, для перевезення якого знадобилося б майже 40 залізничних вагонів.

Свій початок нелегальний видобуток вугілля в Луганській області бере з 1998 року, коли становище шахтарів регіону було особливо скрутним. Щоб якось прогодувати свої сім'ї й обігріти житла, гірники копали «нори» у тих місцях, де вугілля виходило на поверхню, і за допомогою дідівського обушка добували паливо. Такі поклади непридатні для промислових розробок і вважаються невраховованими державою. Ось цим населення і користалося. Масового характеру такі несанкціоновані розробки набули з листопада 2001 року, коли сформувався ринок збуту. Але трохи пізніше уряд побачив, нарешті, необхідність упорядкувати незаконний видобуток вугілля, зробивши його легальним. У тому самому Перевальському районі, до речі, ліцензії на користування надрами і дозвіл на будівництво нетипових шахт одержали шість із восьми підприємців.

— Однак це не свідчить про те, що вуглевидобутком сьогодні займаються тільки законні розробники, — коментує начальник Перевальського райвідділу міліції Володимир Куниця. — За минулий період 2003 року задокументовано 33 незаконні розробки, по яких порушено 14 кримінальних справ. Співробітникам міліції часом важко знайти такі «копальні». Територія району велика, і для того, щоб побачити розробку, потрібно ледве не на вертольоті облетіти район. Але ми тісно співробітничаємо з головами місцевих рад. Підприємства, які мають ліцензію, поки що ведуть роботу правильно: підводять дороги, електроенергію, намагаються забезпечити техніку безпеки робітників. Люди на таких приватних шахтах працюють лише вдень і тільки по шість годин. Хоча, зізнаюся, і тут допускають правові порушення. Наприклад, не завжди законно орендують техніку, дуже сумнівні прибутки і сплата податків. До розряду порушень закону відноситься і найм робітників. По-перше, важко контролювати їхню кількість, по-друге, умови праці. Вони бувають просто нелюдськими. За пекельну працю, ризикуючи життям, шахтарі одержують копійки.

За офіційними даними, у 1999 році на нелегальному виробництві вугілля загинули вісім осіб, торік — двоє. Неофіційна статистика ще сумніша.

Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Із рекетирів — у контактери

ТЕОРЕМИ БУТТЯ

«Вообразите, что вы, например, начнете управлять, распоряжаться и другими, и собою, вообще, так сказать, входить во вкус, и вдруг у вас... кхе... кхе... саркома легкого... — тут иностранец сладко усмехнулся, как будто мысль о саркоме легкого доставила ему удовольствие, — да, саркома, — жмурясь, как кот, повторил он звучное слово, — и вот ваше управление закончилось! Ничья судьба, кроме своей собственной, вас более не интересует. Родные вам начинают лгать, вы, чуя неладное, бросаетесь к ученым врачам, затем к шарлатанам, а бывает, и к гадалкам. Как первое и второе, так и третье — совершенно бессмысленно, вы сами понимаете...»

Михайло Булгаков. «Майстер і Маргарита».

До Львова навідався «контактер із космосом Петро». Упродовж двох тижнів він приймав у кінотеатрі «Львів» тих, хто бажав за один сеанс позбутися проблем, накопичених роками. У Стрийському парку, неподалік лебединого озера, яке оспіване в поезії і прозі не менше за Патріарші, розгортаються справді булгаковські сюжети. Навіть «потойбічний» кіт у них також присутній...

Поява контактерів, зцілювачів, ясновидців тощо в кінотеатрах міста — звичне явище. Віддаючи їм приміщення в оренду, кінотеатри, зазвичай майже порожні, сяк-так зводять кінці з кінцями. Відтак, коли місяць тому до директора кінотеатру «Львів» навідався гість із Києва і запропонував від імені приватного підприємця сеанси контактера Петра, пред'явивши усі необхідні документи, Михайло Михайлович Вовчко не заперечував.

Пан Михайло вже має досвід роботи з аудиторіями, що збираються на різні сеанси зцілювачів. До слова, коли некерована юрба просто ломилася на сеанси Кашпіровського, він подбав про безпеку — найняв спеціальний підрозділ міліції. Цього разу послуги правоохоронців були не потрібні. У вестибюлі кінотеатру — тиша. Одного дня побачила там кілька десятків відвідувачів, наступного — сім-вісім. Мені здалося, що кожний — наче зачаївся, ніяково увібравши голову в плечі. Підходжу до одного, другого, третього і намагаюся розпитати, що тут відбувається, що відомо про контактера, чи є якісь відгуки про результати, а мене... сахаються.

Одна жінка, до якої я підсіла і спробувала «витягти» хоч якусь інформацію, прошепотіла: «Вони не дозволяють розмовляти, розпитувати, показувати «продукцію». А продукцією є щось на взірець прес-релізу з голограмою в куточку. Оголошення на дверях застерігає: щоб уникнути шахрайства, слід неодмінно переконатися в наявності такої голограми. Ці «обереги» ціною 70 гривень пропонує «менеджер» — молода особа, котра запрошує відвідувачів за чергою. Я спробувала розпитати її про контактера. Мовляв, на яку конкретно допомогу можу розраховувати, коли навідаюся до нього.

— Мені три години треба було б перелічувати, що може пан Петро, — не дуже привітно відповідає менеджер. Удалося довідатися лиш про те, що контактер дивиться на кожного відвідувача, вивчає його, а потім каже, чи зможе допомогти. Якщо ні — повертає 70 гривень. Отже, гроші будь-що належить дати наперед — така умова. А якби хтось раптом передумав іти до контактера на прийом, можна віддати «оберіг», який слугує вхідним квитком, і гроші повернуть.

Надворі до мене підійшла літня жіночка і жадібно почала розпитувати, що до чого. Вона дізналася про контактера з газети і ось прийшла сюди «по останню надію, останню соломинку»... І тоді я збагнула, чому обличчя людей у черзі справили таке гнітюче враження. На кожному з них — якась приреченість і німе запитання: а може?..

Опублікована самореклама контактера Петра істотно різниться від інших — Люби, Марії-Стефанії, Оляни, дідуся Віктора, Ілхама, котрі раз у раз навідуються до Львова і напередодні вміщують у газетах однотипні невеликі анонси. Це зазвичай «листи» вдячних пацієнтів, які все життя мучилися від тих чи тих недуг або проблем, поки не зустріли ім'ярек. Промоції контактера Петра перевершили попередників, дали їм зрозуміти, що їхні потуги — майже ніщо: «Жоден зцілитель, жодна бабка не допоможе людям так, як це зроблю я. Мало того, сьогодні ніхто в світі, крім мене, цього не вміє». Отакої! Скромно і зі смаком. Аби ніхто не засумнівався в тім, що прийшов месія і віднині усе буде інакше. Один сердешний так і подумав. Прийшов до кінотеатру «Львів», побідкався, що не має грошей, і дуже просився на прийом. Не вдалося...

Багато з того, про що пише контактер Петро, можна прочитати в езотеричній літературі, якої на прилавках не бракує. Але Петро багатьох авторів залишив позаду. Він зізнався, що в дитинстві двоє його приятелів написали... цидулки до нечистого. Вітько написав: «Продам душу дияволу за «п'ятірку» у чверті з математики». Костик: «Продам душу дияволу за машину». А Петро взяв круто: запропонував свою душу за мільйон рублів. Його друзі отримали бажане, але... загинули. Петрові дістався жаданий мільйон, бо «став рекетиром, був у банді. Робив погані справи, єдине — нікого не убивав».

А потім — карколомний сюжет життя, на котрий забракло б фантазії навіть голлівудським сценаристам. Якось під час подорожі до Єрусалима він «просто з цікавості пішов до Храму Гробу Господнього. Раптом на Голгофі, на тому місці, де розіп'яли Христа, мене почало трусити, чоло вкрилося потом. Я знепритомнів, а коли отямився, в мене було видіння. Невідомий голос сказав мені: завтра в цей самий час відбудеться подія, яка переверне все твоє життя!»

І така подія сталася. Відбулася зустріч з інопланетянами, які пояснили, що «мною правив сатана, і коли я приїхав на Святу землю, диявол від мене відмовився, тому що я його ніби зрадив, а Бог не прийняв. Люди з іншої планети сказали, що саме мене обрали для порятунку тисяч землян».

Я охоче погоджуюся з контактером, що ми походимо не від мавпи, що Космос чутливо реагує на все, що діється на Землі. Я вірю в чудеса духовного зцілення і в неофіційну, себто народну медицину. Не смію сумніватися в тім, що Петро каже правду: «Інопланетяни забирали мене до себе. Іноді на кілька годин, іноді на два-три місяці». Однак як допитливому читачеві мені дуже шкода, що пан Петро не поділився живими деталями свого побуту в тамтешніх космічних краях. Сказав лиш, що вода там дуже смачна, а їжа — «така різноманітна, що описати її не вистачить цілої газети». Яка прикрість! А нам цікаво, які страви смакують інопланетянам так, як наші борщ і сало, чи п'ють вони, наприклад, горілку і пиво?

Не сумніваюся, що кіт Дан, якого подарували Петрові інопланетяни, — гідний асистент зцілювача і анітрохи не поступається булгаковському Бегемоту. Шкода, що я не мала зайвих 70 гривень, а інакше не потрапиш до каси кінотеатру (саме там приймає відвідувачів Петро). Ну, надто вже дорогі його сеанси! Каюсь, маю гріх перед контактером: оту літню жіночку, що діймала мене розпитуваннями, я спробувала, було, намовити купити на 70 гривень винограду для сім'ї. І вона завагалася: бо таки Бог відмовився від Петра, як сам він зізнається в газетах. А газетам не можна не вірити.

Ще раз засвідчу свою повагу до зцілювачів, але... Зізнаюсь, що якось під час масового сеансу Чумака в тому самому кінотеатрі «Львів», на який пішла із цікавості, на мене напав сміх. Бо Чумак порадив чоловікам, які потерпають від імпотенції, розстебнути, пардон, штани, і чимала частина зали дружно виконала команду.

Дорогою додому мене перестріли суперактивні бабусі із секти свідків Єгови. Вони тривалий час тримають в «облозі» Стрийський парк.

— Пані, візьміть гарну книжку — знатимете, як врятувати душу, — вкотре запропонували мені. — А туди не йдіть, там — диявол.

Я подякувала і не взяла безплатних книжок. Сподіваюся, що зумію порозумітися з Творцем без «сталкерів».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Мал. Михайла САЧКА.

Двадцять років полону

Стільки провів рядовий Геннадій Цевма в Афганістані

«Мене звати Цевма Геннадій Анатолійович. Я живу в Афганістані, працюю водієм. У мене є дружина і троє дітей. Раніше я мешкав в Україні в місті Амвросіївка. У мене є брат Цевма Сергій Анатолійович, що нині мешкає в місті Торезі-17. Я служив солдатом у місті Кундуз на аеродромі в комунальній експлуатаційній частині. Будь ласка, допоможіть мені. Мені тут дуже важко. До побачення, ваш земляк. Ніколи не забуваю нашу Батьківщину». З цього листа до нашого посольства у Пакистані розпочався новий етап роботи над поверненням колишнього військовослужбовця Збройних Сил СРСР, а нині військовополоненого Геннадія Цевми. Новий, бо перша спроба забрати Цевму з Афганістану датується ще 1992 роком...

Історію Геннадія Цевми «ГУ» вже розповідав. А повертаємося ми до цього, бо його двадцятирічна дорога додому (а потрапив Геннадій у полон 1983 року), схоже, наближається до завершення. «Востаннє, коли Геннадій виходив на зв'язок, він говорив, що дуже хоче приїхати в Україну, щоб побачитися з братом, — розповів кореспонденту «ГУ» Надзвичайний і Повноважний Посол України у Пакистані Володимир Пономаренко. — Але, мені здається, коли він сюди приїде, дізнається, що держава може надати йому і сім'ї житло, фінансову, медичну допомогу, то не захоче повертатися. Із розмов з ним я зрозумів, що сам Геннадій дуже хоче додому. Та, здається, проти цього його дружина і її родичі. Та хоч би як там було, зараз він оформлює паспорт». Що в Афганістані, де більшість корінного населення непаспортизована, нелегко. Посольству довелося підключити до цієї справи співробітників ООН. Так само посольство допомогло Геннадію влаштуватися в одну з міжнародних організацій водієм. Зарплата в 100 доларів — це розкіш для багатьох мешканців зруйнованого Афганістану.

Якби все було так просто і залежало тільки від нашого посольства і Комітету у справах ветеранів, який займається з'ясуванням долі і поверненням наших військовополонених, то Геннадій був би вдома принаймні вже двічі.

Уперше, як уже було сказано, 1992 року. Тоді на афгано-таджицький кордон на річці П'яндж зустрітися з сином поїхав його батько (мати не дожила до цієї миті). Він його бачив, розмовляв із ним, обіймав і потім, повертаючись додому, плакав: «Як він схуд, я відчував кожну його кісточку». Геннадій казав, що хоче повернутися, але його афганські господарі зауважили, що хлопцеві належить залагодити деякі справи. Він попрощався з батьком, і, як з'ясувалося, назавжди. Другу втрату сина батько пережити не зміг.

Кілька років про Геннадія Цевму не було жодної звістки. І ось — лист. Наприкінці 2000-го МЗС України отримало офіційне прохання допомогти військовополоненому повернутися на Батьківщину.

Про розмах підготовчих робіт свідчать факти: на вторинному ринку житла йому було знайдено трикімнатну квартиру в Торезі. Її відремонтували державним коштом. Червоний Хрест завіз все необхідне для проживання. Посольство оформило свідоцтво на повернення, в яке було вписано всю сім'ю Цевми, а також усі необхідні візи. З проханням посприяти поверненню Геннадія на Батьківщину Володимир Пономаренко звернувся до самого президента Афганістану Хаміда Карзая, коли передавав вітання з обранням того на посаду від Президента України Леоніда Кучми. Вже було куплено квитки. До Києва зустрічати Геннадія приїхав його рідний брат Сергій. В останній день, в останню хвилину Геннадій відмовився...

І ось на Батьківщині знову чекають на його повернення.

Чому Комітет у справах ветеранів (схоже, більше ніж сам Цевма) хоче повернути його на Батьківщину? Заступник Голови комітету Валерій Аблазов вважає, що це обов'язок держави. Вона відправила на афганську війну рядового. І вона зобов'язана повернути його додому. Чому цим опікується посольство? Володимир Пономаренко каже, що це його робота. Бо серед обов'язків посольства на першому місці стоїть захист прав і інтересів громадян України. А Цевма вважає себе ним, оскільки просить допомогти йому повернутися на Батьківщину. Щоправда, паспорт, який він намагається оформити, — це паспорт громадянина Афганістану. Де логіка? Нам її збагнути важко. Так само, як неможливо разом з Цевмою знову пережити ті двадцять років, які він провів у зовсім іншому суспільстві, живучи за зовсім іншими законами і звіряючи свої вчинки вже не з Біблією, а з Кораном. Але на нього тут чекають. Люди, для яких його повернення вже стало справою честі. Брат, якому було 11 років, коли він востаннє бачив Геннадія. І держава, яка не розпочинала ту війну, але просто мусить повернути своїх військовополонених.

Наталя ФІЛІПЧУК.

Фото АП.

У кожного міста є своя доля. Як і в людини, вона буває сумна. Ці руїни — сьогоднішній Кабул. Місто мріє, що колись і воно повернеться до нормального життя.

Місто книги і надій

Цими днями Франкфурт-на-Майні з міста біржі перетворився на місто книги. Тут відкрився книжковий ярмарок. Запроваджений 55 років тому Біржовим товариством німецьких книготорговців і кількома крупними західнонімецькими видавцями, він демонструє максимально представницький міжнародний рівень. Вражають і цьогорічні масштаби ярмарку: площа 75 тисяч квадратних метрів, 6400 експонентів зі 103 країн, 350 тисяч назв книжок, більш як тисяча авторів.

Де ярмарок, там завжди мова йде про гроші. Адже книговидавнича галузь — це насамперед бізнес, котрим вигідно займатися. Навіть нині, коли книжки не поспішають купувати. Скажімо, в Німеччині порівняно з попереднім роком прибуток видавництв від їх продажу зменшився майже на 5 відсотків. Для багатьох бюргерів книга не є предметом першої необхідності. Загалом торік у Німеччині книжок видано на 7,3 відсотка менше, ніж досі.

Що позначилося і на діяльності Франкфуртського книжкового ярмарку: кількість його учасників і відвідувачів почала зменшуватися. Він міг вижити, лише запровадивши принципово нові підходи в організації роботи.

Тому ярмарок з його новою концепцією, вважають організатори, — це адекватна відповідь на потреби людей, засобів масової інформації і ринку: більше авторів, більше заходів для відвідувачів. Що дає змогу безбідно жити не лише цим двом суб'єктам, а й ярмарку. Скажімо, торік популярний співак, композитор і продюсер Дітер Болен видав книгу про жінок, котрі були в його житті, й заробив на ній близько 30 мільйонів євро. Цього разу він презентував новий свій твір «За лаштунками» з багатьма пікантними подробицями закулісного життя. І хоч критики кажуть, що це й не література ніяка, але книги Болена розкуповують миттю. Тож тих, хто охоче їх видаватиме, не бракуватиме.

Новинкою стали концерти популярних виконавців на відкритих майданчиках і різноманітні шоу. Здається, розрахунок на те, що ці заходи на 15 відсотків збільшать кількість відвідувачів, був правильний.

На франкфуртському ярмарку з 1976 року існує традиція виділити центральну країну-учасницю. Нинішнього року нею стала Росія. Наступного таке право буде надано арабським країнам, а 2005-го — Кореї.

Щоб стати центральною країною-учасницею, мало великих фінансових можливостей. Чи не головні вимоги — сприятливі умови та сучасний рівень книговидавничої справи в державі, котрі слід продемонструвати на ярмарку.

До експозиції, де представляє свою книгу Україна, я приходжу щороку. І щоразу відзначаю, що її площа дедалі меншає, не додається і книжок. Практично не змінюється склад учасників, не з'являються нові видавництва. Безперечно, добротно видана продукція київських видавництв «Перун», «Либідь», «Мистецтво», «Знання», харківського «Фоліо»,

Фото АП.

яка щороку експонується, — добре, але чи це все, на що спроможна Україна? Та й автори, чиї твори виставляються у Франкфурті, хоч і цікаві, але переважно відомі, нові імена можна перелічити, не діставшись далі двох чи трьох. Причина тому, мабуть, уже набила оскому: немає фінансів. А то ніби Румунія чи Македонія, на чийй території ще досі воюють, чи невеличка Словаччина, чиї експозиції поруч з українською, мають їх більше. Але ж вони виставляють книги, які мало того що не відрізняються від виданих у країнах ЄС чи США, їх ще й на порядок більше. Та й виставкова площа, котру вони займають, куди більша від тієї, що її використовують українські видавництва.

Я запитала у відомого перекладача української літератури на німецьку мову та літературознавця Анну-Галю ГОРБАЧ про її враження від експозиції.

— З неї відразу видно, як держава підтримує національну культуру й, зокрема, книгу, — каже вона. — Я щороку буваю на ярмарку, на стенді з українською книжкою і бачу, що зміни відбуваються, але не на краще. У перші роки перебудови книжок не було більше, але їх якість і за змістом, і за поліграфічним оформленням була набагато краща. На Заході за випуск книжки беруться люди, котрі вміють це робити, добре знають пропозиції і попит. Українська часто що за змістом, що за оформленням не витримує жодної критики: несмак, крикливість. Так зараз уже не роблять книжку. Але не тільки це є головною причиною того, чому Україна так погано представлена на міжнародному ринку. Таку книжку важко видати через податковий тиск. Скажімо, коли німецькі видавці платять за видання 5 відсотків, то в Україні, як мені сказали, 15 відсотків. Хто таке витримає?

Голова Держкомінформу Іван ЧИЖ, котрий побував на ярмарку, бачить українську експозицію по-іншому:

— Тут представлено 20 видавництв — приватних і державних. І наша книга нічим не поступається зарубіжній. Звичайно, хотілося б, що це було ще краще. Але є об'єктивні економічні реалії, з якими треба рахуватися. Потрібне вкладати кошти, потрібно розуміння того, що держава сприймається через гуманітарну сферу, через книжку. Але позитивно, що Україна дебютувала в потужному та єдиному національному стенді. Представлена також картографія, до речі, вона в нас чудова. Й поліграфія у нас одна з кращих. Але нам треба змінити ставлення до книжки. Бо досі більше про неї говорилося, ніж робилося. Треба більше видавати її у регіонах, більше адаптувати для зарубіжного читача. Цьому сприятиме закон про державну підтримку книговидавничої справи в Україні, котрий почне діяти з нового року.

Чи справді всі проблеми буде розв'язано з набранням чинності цим законом? Про це я попросила розповісти президента Асоціації книговидавців і розповсюджувачів книги Олександра АФОНІНА:

— Усі проблеми не розв'язати, але він дасть більше можливостей працювати. Якщо, звичайно, набере чинності. Адже негативне ставлення офіційної влади не змінилося. Фінансово-економічний блок Кабінету Міністрів намагається протягнути свій закон, який анулював би той, котрого всі видавці чекають. Поки цього не вдалося зробити. В Україні на душу населення припадає одна книга (за часів СРСР їх було понад чотири). Закон про підтримку книговидавничої справи в Україні підняв би книгу, але люди, які чинять цьому спротив, не розуміють, що їхні методи — не шлях розв'язання проблеми. Адже нині видавець, який працює на ринку, а не за державним замовленням, має рентабельність у межах п'яти відсотків. Це дасть змогу вижити, але не розвиватися. Він не може взяти кредит, бо в нього немає що за нього заставити, не може виплачувати відсотки, не може випускати іншомовну книгу для міжнародного ринку, бо українські книговидання на дуже низькому рівні. Серед книжок, котрі виставлено у Франкфурті, лише 5—7 видань мають середній європейський рівень якості. Не можна навіть сказати, що вони на рівні російських чи польських видань. Тому бачення реалій урядом і тими, хто випускає книгу, значно відрізняється. Ми можемо працювати й самостійно, й із зарубіжними інвесторами. Але вони зупинилися на кордоні.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

ДУМКА ОГЛЯДАЧА

На трубі грають хором

(Початок на 3-й стор.).

Довідка

Нафтопровід Одеса — Броди було здано в експлуатацію у серпні 2001 року. Будівництво коштувало державі (а отже, нам з вами, пересічні платники податків!) 600 мільйонів.

Проект задумувався як трансєвропейський. Але ні під час прокладання труби, ні після завершення робіт керівникам нашої нафтової галузі не вдалося піднести його на міжнародний рівень. Якщо не зважати на не зовсім вдалі презентації, проведені в Європі. У тому сенсі, що конкретних пропозицій від місцевих нафтових компаній слідом за цим не надійшло.

Щоправда, цього літа була підписана декларація між Кабміном України, Радою міністрів Республіки Польща та Європейською комісією, по суті, на підтримку Євро-Азіатського нафтотранспортного коридору (ЄАНТК) через Одесу, Броди і далі з виходом через Гданськ у Балтику. Однак конкретної реакції на цей документ з боку каспійських нафтовидобувних компаній не було. Тож дотепер становище з нафтопроводом Одеса — Броди залишається неоднозначним, а труба, як і раніше, сухою. Вона стоїть на консервації. Досі її не вдалося заповнити навіть технологічною нафтою. Не тому, що у вітчизняних нафтових компаній для цього не знайшлося грошей, а тому, що існувала альтернативна, так звана реверсна, схема використання трубопроводу.

Зазначимо, що Леонід Данилович останні два роки своїх міркувань з приводу труби не висловлював, тільки недавно наполіг на тому, що остаточне рішення, яке слід приймати на основі економічної доцільності, — за Кабінетом Міністрів.

І весь цей час тривала, по суті, політична дискусія Схід — Захід. У підсумку — російські нафтові компанії ще до завершення будівництва запропонували використовувати нафтопровід у реверсному режимі, що могло щорічно приносити Україні по 60 мільйонів доларів лише прибутку.

Отож після сумнівів, озвучених Президентом 30 вересня, дискусія ця спалахнула з новою силою.

Глава представництва України в ЄС Роман Шпек вважає, що реверсне використання трубопроводу аж ніяк не сприятиме здійсненню офіційно проголошеного керівництвом нашої країни курсу на інтеграцію в Європейський союз. Тим паче на тлі підписаного в Ялті документа про створення ЄЕП. «Я прихильник руху нафти за маршрутом Одеса — Броди, бо в цьому випадку ми інтегруємося в європейський енергетичний ринок», —заявив він агентству Рейтер.

Не залишилася осторонь і Верховна Рада. Як повідомило УНІАН, голова Комітету ВР із питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики і ядерної безпеки Андрій Клюєв заявив, що на найближчому засіданні комітету народні депутати розглянуть питання про роботу трубопроводу Одеса — Броди. При цьому глава комітету підкреслив, що деякі банки, українські та закордонні, готові прокредитувати заповнення труби технологічною нафтою. Нагадаємо, що для цього потрібно 90 мільйонів доларів США.

Крім того, ВР направила депутатський запит прем'єрові Віктору Януковичу стосовно ситуації, що складається навколо реалізації проекту Одеса — Броди.

Тим часом 3 жовтня наглядова рада ВАТ «Укртранснафта», власника труби, уповноважила гендиректора компанії Станіслава Василенка підписати контракти щодо заповнення труби технологічною нафтою і початку роботи трубопроводу.

У пресу одразу просочилися деякі подробиці цих контрактів. Факт — багатозначний. Бо нафтові угоди такого масштабу відбуваються в режимі найсуворішої секретності.

Як стверджують деякі ЗМІ, контрагентами «Укртранснафти» виступають російська ТНК (постачальник) і, за чутками, авельована з нею якась офшорна компанія (кредитор). Тексти контрактів мають дискримінаційний для української сторони характер. Що, за висновками аналітиків, на найближчі роки робить неможливим транспортування нафти у бік Бродів.

Не заперечуючи цієї інформації, Міністр палива та енергетики України Сергій Єрмілов заявив, що остаточне рішення про те, в якому напрямку працюватиме нафтопровід, має прийняти уряд України. Ця заява тим більш значуща, що на персональній прес-конференції президент «Укртранснафти» (за непідтвердженою інформацією, уже колишній), спеціальний уповноважений України з питань ЄАНТК Олександр Тодійчук сказав про наявність двох контрактів з каспійськими нафтодобувачами (правда, це юридично не оформлених) на постачання в 2004 році 9 мільйонів тонн нафти і згоді її прийняти аж семи заводів. Зокрема в Польщі та Чехії.

Які з усього вищесказаного напрошуються висновки?

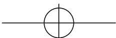
Перше. Дистанціювати політику від економіки в даному випадку нашому Президентові не вдалося. Озвучена ним особиста думка про проект Одеса — Броди лише зіграла роль каменя, кинутого у воду. Але це і на краще. Принаймні наших керманичів від економіки поставлено перед твердою необхідністю найближчим часом прийняти конкретне рішення стосовно експлуатації трубопроводу. Його більш як дворічний простій не робить честі ні самим керманичам, ні країні в цілому.

Друге. Хоч би куди потекла нафта трубою, головне, щоб це приносило вигоду нашій державі. І не тільки сьогочасну, а й у перспективі. Адже стверджують деякі експерти, що здійснення проекту Одеса — Броди як нового Євро-Азіатського нафтотранспортного коридору даватиме не по 60, а по 600 мільйонів доларів щорічно. А якщо є така перспектива, підписання будь-яких контрактів і з будь-якими компаніями не повинне позбавляти Україну головного: можливості оперативного управління нафтовими потоками багатостраждальною трубою в будь-якому напрямку.

Ігор НАУМЕНКО.

11 жовтня 2003 року. № 192 (3192)
Голос України

ОБ'ЄКТИВ

8 жовтня. Братислава. У рамках дводенного офіційного візиту парламентської делегації ВР України до Словаччини відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з президентом Словаччини Рудольфом Шустером.

6 жовтня. Київ. Розпочала роботу перша виставка «Метал-форум Україна-2003», участь в якій взяли провідні виробники, трейдери та споживачі металургійної продукції.

3 жовтня. Київ. Спортивне свято «Краса і сила України» — фінальна частина Всеукраїнських сільських спортивних ігор.

7 жовтня. Ялта. Генеральний секретар Ради ЄС Хав'єр Солана, Президент України Леонід Кучма, голова Європейської ради, прем'єр-міністр Італії Сильвіо Берлусконі і голова Європейської комісії Романо Проді (зліва направо) під час проведення саміту Україна—ЄС.

4 жовтня. Київ. 3-й чемпіонат України зі стилю і візажу Style Art (тема «Кінодиви»). Учасниця в образі зірки Голівуда Мерілін Монро.

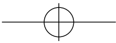

5 жовтня. Одеса. Лідер парламентської фракції «Наша Україна» Віктор Ющенко під час роботи форуму демократичних сил України.

9 жовтня. Київ. Урочистості з нагоди Всесвітнього дня пошти на майдані Незалежності в столиці України.

Сім днів з життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Укрінформу та УНІАН

Україна олімпійська: 1952—2004

ІМЕНА

Лариса ЛАТИНІНА

Досьє «Голосу України»

ЛАТИНІНА Лариса Семенівна, абсолютна олімпійська чемпіонка з гімнастики (1956, 1960), входила до команди, яка у 1956, 1960, 1964 роках вигравала олімпійську першість. Загалом на її рахунку: 9 золотих, 5 срібних та 4 бронзові нагороди. Чемпіонка світу 1958, 1962 рр. у багатоборстві, 1954, 1958, 1962 рр. у командних змаганнях, чемпіонка Європи 1957, 1961 у багатоборстві, неодноразова чемпіонка України та СРСР. Тренер олімпійської команди СРСР. 18 олімпійських медалей — неперевершений рекорд олімпіад.

Минуло вже півстоліття відтоді, як у спорті вперше пролунало ім'я Лариси Латиніної. Для цілого покоління людей видатна гімнастка стала не тільки уособленням свого виду спорту, а й ідеалом краси, грації, фізичної досконалості, що доповнювався ще й неповторною жіночою чарівністю. Королева гімнастики, вона була «дівчиною мрії» для сотень тисяч радянських людей свого часу. Її величезні спортивні здобутки неоціненні, та повага до цих досягнень зростає ще в багато разів, коли розумієш, скільки тернистих доріг пройшла Лариса Дірій — майбутня Латиніна — на шляху до своїх перемог.

А перемог було багато — більше, ніж у будь-кого. Її 18 олімпійських медалей занесено до Книги рекордів Гіннесса. Звісно, разом з ім'ям, яке у всьому світі стало символом спортивного успіху, — Лариса Латиніна. За видатні заслуги перед спортом її відзначено срібним орденом МОК, її ім'я — у нью-йоркській Залі олімпійської слави.

Усім своїм життям — скалічене війною дитинство, довгі роки тренувань, перемоги, заради яких доводилося жертвувати власним здоров'ям і навіть здоров'ям своєї дитини, незламний характер, що рятував від спортивних і просто життєвих поразок, — вона заслужила славу та повагу.

Лариса Латиніна народилася на півдні України, у Херсоні, 27 грудня 1934 року. Маленька дівчинка дізналася, що таке війна, саме в тому віці, коли треба було йти до школи. Тяжкі роки окупації, бомбардувань, голоду вона пережила разом з матір'ю Поліною Онисимівною. Батько загинув у 1942 році під Сталінградом...

За сучасними мірками гімнастики Лариса Латиніна почала навчатися пізно — у 12 років. До того ж усім її єством володів балет. Лариса навчалась у хореографічній студії при будинку народної творчості. Але потім з'ясувалося, що батьківських грошей для оплати хореографа, піаніста було замало. Розставання з балетом стало її першою трагедією у житті...

«Коли в школі через прозорі двері спортзалу я побачила, як дівчата під музику виконують вільні гімнастичні вправи, мені здалося, що це дуже схоже на балет, — згадує Лариса Семенівна. — Я підійшла до викладача фізкультури і спитала, чи можна записатися до цієї секції. Так для мене розпочалася спортивна гімнастика.

Моя мама, до речі, зовсім неписьменна, «віддала» мене Михайлові Афанасійовичу Сотниченку — тому самому вчителю фізкультури — лише тоді, коли він пообіцяв, що моє навчання у школі не постраждає».

Латиніна закінчила школу із золотою медаллю, званням майстра спорту, перемогла на союзному чемпіонаті.

«Коли закінчила школу, Михайло Афанасійович сказав, що з Херсона мені треба їхати. Він домовився з відомим тоді тренером Олександром Семеновичем Мішаковим, у якого тренувалася олімпійська чемпіонка Ніна Бочарова».

У 1953 році Латиніна вступила до Політехнічного інституту. Втім, довго там не витримала. Викладачі заняття спортом, м'яко кажучи, не схвалювали. І якоїсь миті перед дівчиною постав вибір — або бути хорошим інженером, або ставити перед собою серйозні завдання у гімнастиці. Латиніна обрала останнє і перейшла до інфізу.

Через багато років це дуже допомогло. Коли вже у досить зрілому віці (32 роки) довелося завершувати кар'єру гімнастки, у неї вже був диплом тренера-викладача, і їй запропонували очолити збірну СРСР.

Лариса Латиніна і тут довела, що має надзвичайний хист практично до всього, з чим їй доводиться мати справу. За десять років, протягом яких вона керувала командою, радянські гімнастки завойовували першість на трьох олімпіадах — Мехіко-68, Мюнхен-72 і Монреаль-76. А скільки чудових імен багато в чому завдяки Латиніній стали тоді відомими на весь світ — Лариса Петрик, Наталя Кучинська, Любов Бурда, Людмила Турищева, Ольга Корбут, Неллі Кім, Ельвіра Сааді... Загалом під керівництвом Лариси Латиніної наші спортсменки завоювали 31 олімпійську золоту нагороду.

Лариса Латиніна з Юрієм Гагаріним

Медалей у Лариси Семенівни, здається, незліченна кількість. «Коли я починаю підраховувати свої спортивні нагороди, то збиваюсь десь на другій сотні. Мене інколи запитують, яка з медалей для мене найдорожча. Звичайно ж, перша й остання.

З особливим хвилюванням пригадую і нагороди чемпіонату світу 1958 року в Москві. Щоправда, виходячи тоді на поміст, я думала не так про призи і про місце у турнірній таблиці, як про те, що незабаром у мене має народитись дитина. Ви знаєте, у це й досі важко віриться — на п'ятому місяці вагітності я стала абсолютною чемпіонкою світу!»

20 довгих років виступала Лариса Латиніна на гімнастичних помостах світу, ще 10 років очолювала головну команду країни. І ще не одне десятиліття, можна не сумніватися, вона залишатиметься прикладом для наступних поколінь спортсменів. Хоча в сучасному спорті, на думку Лариси Семенівни, стимули вже зовсім інші.

«Жодного разу за роки моєї спортивної кар'єри гроші як такі не були визначальним фактором. Ніхто навіть не уявляв у мій час, що заради них можна змагатися. Я пишаюся тим, що завжди була патріоткою своєї Батьківщини, а результатів досягала тільки завдячуючи власним силам і характеру. Зараз часи інші. Гроші сьогодні є головним стимулом для перемог. І засуджувати спортсменів, що змагаються заради матеріального достатку, теж, напевно, не зовсім правильно».

Приємно, що і Україна не забуває Латиніну. Торік славетна гімнастка отримала з рук першого президента нашої держави Леоніда Кравчука золоту «Зірку спорту» в рамках акції «Зірка України».

Лариса Латиніна і сьогодні має вигляд щасливої жінки і не перестає радіти життю.

«Чи щастило мені в житті? Не можу сказати, що все і завжди складалося добре. Звичайно, траплялося, що спотикалася, програвала. Але в переломні моменти мене, як правило, охороняла якась невидима рука. І вона веде мене досі».

Юрій ТРОХИМЧУК.

На фото: олімпійська чемпіонка Лариса Латиніна.

Повернення Олега Блохіна

(Початок на 1-й стор.).

Тепер він усім серцем прагне допомогти національній команді посісти місце, гідне українського футболу. Ми вже встигли де в чому переконатися. Скажімо, Блохін прагне нестандартно, без шаблонів вести роботу з формування збірної. Немає сумнівів: він намагається робити все від нього залежне, щоб гра команди була успішною і подобалася вболівальникам.

Чи досягне Блохін задуманого, покаже час. Але він пообіцяв, що виступатимуть у синьо-жовтих футболках з державною символікою лише ті, хто щиро прагне цього.

І сам Олег Володимирович був прикладом патріотизму, самовідданості, бойовитості. Він ніколи не йшов у когось на поводу. Його принциповий характер, спортивна злість мають бути прикладом для нинішнього покоління футболістів-майстрів.

Мене, чесно кажучи, дуже тішать амбіційність, максималістські заяви і впевненість нового наставника збірної нашої країни. Чомусь віриться, що йому зрештою пощастить запалити яскравим вогнем віри в успіх і підопічних.

Отже, гадаю, що переважна більшість прихильників футболу в Україні бажає Блохіну і його команді щасливого простування до турнірних вершини. А сьогодні новий колектив і його керманич зроблять перший крок на важкому шляху становлення. То нехай він буде успішним!

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ПАМ'ЯТІ ДЕПУТАТА

Він був шаховим віце–президентом

10 жовтня у конференц-залі президії Міжрегіональної академії управління персоналом розпочався III міжнародний студентський шаховий фестиваль «Vivat Akademia» пам'яті народного депутата України Анатолія Єрмака. Започаткований колись з ініціативи цього парламентарія фестиваль після трагічної загибелі Анатолія Васильовича справедливо вирішили назвати його іменем.

Окрім власне МАУП (президент Г. Щокін, ректор В. Бебик — співголова фестивалю), клопоти з організації третього фестивалю взяло на себе Київське юридичне товариство. Його голова Олег Березюк, до речі, відомий серед депутатського корпусу правник, колишній працівник ВР, розповідає, що товариство взялося за цю справу на знак вдячності за активну життєву і правозахисну позицію екс-парламентарія Анатолія Васильовича Єрмака. Нагадаємо, депутат ВР другого і третього скликань від Запорізької області був членом парламентського Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, представником депутатського об'єднання «Антимафія», віце-президентом Федерації шахів України, організатором і керівником Всеукраїнського товариства Нестора Махна «Гуляйполе», одним із лідерів Спілки офіцерів України. Серед членів оргкомітету — соратники А. Єрмака: народний депутат України Григорій Омельченко (співголова оргкомітету), Валентин Грінченко — член правління товариства Нестора Махна «Гуляйполе», Олександр Ребека — голова громадської організації «Афганці Чорнобиля». Навчальні колективи в оргкомітеті представляє перший проректор Національної академії внутрішніх справ генерал-майор міліції Василь Шакун, засоби масової інформації репрезентує парламентський оглядач «Голосу України» Анатолій Бень.

Позмагатися за шахівницею до столиці України з'їхалися найкращі шахісти не лише з провідних вузів України, а й представники закордонних студентських колективів з Польщі, Азербайджану, Ірану і Китаю... Більш як півтори сотні студентів змагаються в інтелектуальній грі за швейцарською системою у 9 турів, на десять переможців особистої першості серед чоловіків і трьох переможниць серед жінок чекають цінні подарунки та інші нагороди.

Вл. інф.

Наші за бугром

Їду, а думками попереду «Запорожця» мчу. Їду! За кордон! Уперше в своєму житті! Родичі надіслали запрошення. Старенький «запор» блищить, як нова копійка: удвох із жінкою вимили... шампунем від лупи. А нікельовані ручки і бампер начистили зубною пастою «Блендамед». А ти що, хочеш, щоб там, за бугром, на мене пальцем тикали: мовляв, машина немита, пика небрита, сам український...

Ну, щодо пики я теж останнім не буду. Тричі «Невою» пройшовся, «Тройного» одеколону півпляшки вилив на себе, а головне —усмішка! Сяю, як Ален Делон в день гонорару. (Місяць перед дзеркалом зуби шкірив — тренувався.) Одне слово, повністю готовий до зустрічі з закордоном. Свояк у мене там живе. Сестра вийшла заміж, тож маю німецького родича. Гансом зветься. Я його тільки раз і бачив. На весіллі.

Ото я за кордон і їду. Душа співає! «Запорожець», 1960 року випуску, теж співає! А чом би йому й не співати: заради поїздки за кордон я його дев'яносто п'ятим бензином напоїв. Не їде, а летить!

Добре, що сусіда не послухав, Василя, прапорщика з аеродрому. Той пропонував залити в «Запорожця» авіаційний гас. Уявляєш, яка б то їзда була? Польот! А воно мені треба? Раптом знову наша армія ракетні стрільби проводить!

Доїхав до митниці. А там! Господи твоя воля, черга — як за радянських часів до Мавзолею — двісті тридцять шість машин. Я спеціально перерахував. Двісті тридцять шість автомашин, а «Запорожцем» я один. Тут я і злякався. Нє, не тому, що «запором» лечу в Європу. Харчів жінка дала малувато, хто ж знав, що до воріт «раю» така черга. Загнуся з голодухи!

А тут ще сусід по черзі. Сидить у чорному «Мерседесі» і зуби скалить: «Ти що, не знаєш митних правил? На «Запорожцях» за кордон не пускають». «Чого?» — питаю. «А, — каже, — щоб не соромили Вкраїну!»

Став я придивлятись до митних порядків. Черга посувається поволі, а регулює її прапорщик у зеленому кашкеті, з величезним животом і кишенями, набитими соняшниковим насінням. Плювався, гад, не перестаючи. Незворушний — і бровою не поведе. Я до нього. «Добрий вечір! — кажу. — Що то ви, такий солідний начальник, а таке дрібне насіння лузаєте? Пригощайтесь-но гарбузовим! Бачте, яке крупне! Гарно цього року в нас у селі гарбузи вродили».

«За насіння, — каже прапорщик, — щиро дякую. Але, якщо хочеш за кордон без черги, підфарбуй його зеленим».

Я то з села, але зрозумів, що той вояка на долари натякає. Де ж мені їх узяти, коли в нас у селі і гривня не часто трапляється? Як бичка продаси, то і копійка є. А де тих бичків настачиш? І що його робити? Поділився своєю бідою з іще одним земляком. А той і порадив. Вибери, каже, машину з німецькими номерами і попросись, щоб узяли за компанію.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Німців митники без черги пропускають. Аж дивлюсь — ідуть: старенький гер із сивою «герою». І пощастило мені: зупинились німці навпроти, в кафе кави попити. Я до діда: «Рятуйте!» І що ти думаєш? Пройнявся фріц моїм клопотом. Да, російською говорив він краще за мене. З посольства, з Москви у відпустку їхав. Він у Москві посла консультує з різних питань. Професію таку має — консул. «Гут, — сміється до мене, — тримайтесь за мною». Ну, я своїм «Запорожцем» і приліпився до його БМВ. Між іншим, на тому БМВ прапорець майорів, німецький. Положено так. Ну і поїхали: фріц попереду, я за ним. І що ти думаєш? За ворота його пропускають, а мені під колеса грудьми кидається отой прапорщик із соняшниковим насінням. Ну, тут консул його і попросив, що «гер Василь (паном назвав) його друг і хороший хлопець, якому негайно треба під Дрезден, бо там чекає його швагро, якому гер Василь везе самогон, котрий може скиснути». (Прибрехав я, звичайно, консулу — самогон ніколи не скисне.) Прапорщик і взяв під козирок. Заїхали на митницю. Консула пропустили без огляду, положено так, а мене давай шмонати. Ледь «Запорожця» не розібрали. Думали, що наркоту везу. А в нашому селі, дяка Богові, з наркотиків тільки сало і самогон. Штраф здерли... Двадцять гривнів (півпенсії) віддав за те, що голова сільради в довідці забула написати, на якій вулиці я живу. Ага, забула. То я впросив не писати. Чому? А знаєш, як називається вулиця? «25-річчя перемоги над німецькими загарбниками»! З таким записом мене не те що в Німеччину — у Бердичів ніхто не пустить!

Врешті печатку приліпили ще й щасливої дороги побажали. Ну, я і поїхав. По Польщі ще нічого, а коли виїхав на німецький автобан! Ледь не збожеволів! Дорога — як у нашого голови колгоспу стіл, полірована. Шість смуг. А швидкість!.. Мій «Запорожець», 1960 року випуску, вимитий шампунем від лупи і заправлений дев'яносто п'ятим бензином, аж змокрів. Ну де це бачено мчати із швидкістю сто шістдесят кілометрів?! Я так поліцейському і пояснив, а він: «Або їдь, як усі люди, або геть з автобану». «Може, я путівцем?» — питаю. — «Найн, найн!»

Зате зять із сестрою зустріли, як найдорожчого гостя. Не знали, де й посадити. Два дні з Гансом не просихали. Пили за мене, за нього, за президентів обох держав, за київське «Динамо», яке програло мюнхенській «Баварії»...

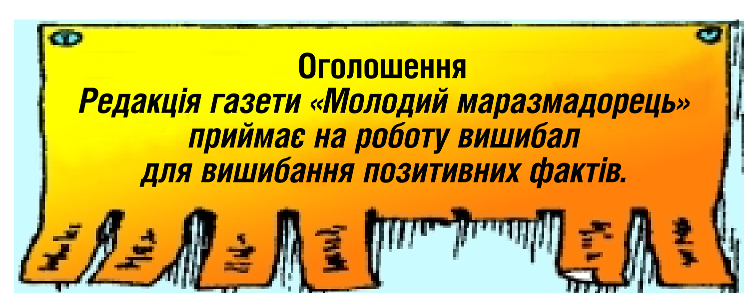
Ні, ми не тільки пиячили в Німеччині. Ти не думай. Я й на роботу влаштувався на п'ятнадцять діб. Нє, не в поліції... В одного фермера щоранку збирав яйця і годував курей. Тридцять марок платив. Не віриш? Чесне слово! Бодай мені автобана більше не бачити, якщо брешу! Ще й на бензин десять марок давав. Я ж до нього «Запорожцем» добирався.

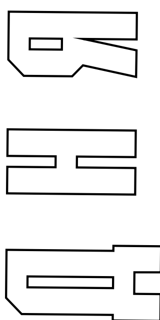
То до обіду, а після обіду, в іншого фермера, я виноград збирав. Боюсь навіть і казати, скільки він мені платив: п'ятдесят марок! Ти це переведи-но на наші гривні! Пойняв, скільки заробив? Отож. Хочу поміняти «Запорожця», вимитиго шампунем від лупи, на іноземне авто. Тут в автохазах, по-нашому автомагазинах, таке продають, що мені й не снилось. Один власник автохаза міняє мого старенького «запора» на маленького, всього вдвічі більшого за «Запорожця», «Форда». Наше вкраїнське диво йому потрібне для реклами. Поміняюсь, чесно! Ото зароблю гроші на розтаможку й поміняюсь.

Одне страшно. Як я буду на «Форді» роз'їжджати вулицями нашого села? Там ям, калюж, а головне — голова колгоспу заздрісний: проб'є колеса. Точно тобі кажу, проб'є. Він такий! Мабуть, попрошу я в німця дві запаски!

Василь ОСТАПЧУК.

Житомир.

■ 1665 р. Московські статті. Договірні умови між царським урядом і гетьманом Брюховецьким. Посилювали залежність гетьманської адміністрації від російського царя. ■ 1859 р. У Києві з'явилася перша в Росії недільна школа. ■ 1881 р. Помер філолог та етнограф Олександр Котляревський. ■ 1887 р. Відкрито Одеський оперний театр. ■ 1921 р. Створено Українську автокефальну православну церкву на чолі з митрополитом Василем Липківським. ■ 1947 р. Засновано Всесвітню метеорологічну організацію. ■ 1963 р. Померла Едіт Піаф, французька співачка.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ

на 13—19 жовтня 2003 року

Можливі збої в роботі засобів зв'язку та транспорту персонального, і громадського. З допомогою друзів чи покровителів можуть бути розв'язані фінансові питання.

ОВЕН. Вам треба набратися терпіння у спілкуванні з оточуючими. Важко сказати, хто кого більше дратуватиме — ви їх чи вони вас. Особливо складно з тими, хто поряд, та з ким ви змушені спілкуватися. Ви отримаєте винагороду за добре виконану роботу. Використайте цей період для підвищення кваліфікації, поліпшення умов наявної чи пошуку нової роботи.

ТЕЛЕЦЬ. Труднощі можуть виникнути під час виконання службових обов'язків. Нелегким буде спілкування з підлеглими та співробітниками. Ви відчуєте тиск з боку літніх людей або тих, чий соціальний стан вищий. Майбутнє відрядження краще відкласти, бо воно буде складним. Кохана людина може зробити вам пропозицію.

БЛИЗНЯТА. Цього тижня колеги помітять вашу красу, талант і чарівність. Сприятливий час для реалізації нових ідей і планів, колеги допоможуть у майбутньому їх здійснити. Це сприятиме вашому просуванню до бажаної мети.

РАК. Спілкування приноситиме задоволення. Ви говоритимете про кохання, свої переживання. Через брак інформації, ви будете обмежені у розв'язанні домашніх проблем. Труднощі можуть виникнути у спілкуванні з батьками.

ЛЕВ. Ви отримаєте солідний гонорар і у вас буде можливість створити вдома комфорт. Якщо ви зайняті пошуком добре оплачуваної роботи, то можете отримати кілька цікавих пропозицій. Не замикайтеся в собі, намагайтеся більше спілкуватися.

ДІВА. Корисними можуть бути заплановані різноманітні зустрічі, поїздки, знайомства або початок циклу навчання. Підписані в цей час документи чи угоди в перспективі розширять ваші можливості. Проявлена ініціатива матиме підтримку, але водночас будьте уважні до близьких людей, їм може знадобиться ваша допомога.

ТЕРЕЗИ. Можливі серйозні труднощі у спілкуванні з начальством, батьками чи літніми людьми. Постарайтеся не сперечатися з ними, це тільки погіршить ваші стосунки. Вам краще не афішувати свою діяльність, сприятливий час для усамітнення, для того, щоб розібратися зі своїми почуттями. Крім того, ви можете отримати прибуток від прихованої діяльності.

СКОРПІОН. Скористайтеся своєю привабливістю і неординарністю, яку помічатимуть усі, влаштуйте презентацію чи виступ. Активізуйте громадську діяльність. Спілкуйтеся з новими людьми, це розширить ваші дружні зв'язки, дасть можливість знайти підтримку. Новини здалеку будуть не такими, як ви чекали. Мало того, якась прихована інформація стане очевидною, що може вивести вас з рівноваги.

СТРІЛЕЦЬ. Вам необхідні терпіння, витримка і поступливість, щоб розв'язати чужі або колективні фінансові питання. Позика або кредит може допомогти поліпшити ваше становище на роботі і вдома. Цей час сприятливо використати для прихованої інтелектуальної, письменницької діяльності, для проведення наукових досліджень. Ви можете знайти покровителів, отримати підтримку і схвалення.

КОЗЕРІГ. Цей тиждень можна використати для зміцнення і розширення зв'язків: з іноземними та іногородніми громадянами, організаціями та підприємствами, завдяки чому ви можете значно поліпшити свою репутацію і поважливе ставлення до себе. Складними буде спілкування між вашими батьками і чоловіком (дружиною) чи партнером і начальством.

ВОДОЛІЙ. Можлива тривала поїздка, яка виявиться дуже важкою і складною. Вам доведеться взяти на себе додаткові обов'язки і відповідальність. Цей тиждень сприятливий для обговорення ваших професійних ідей та поточних цілей. Ви можете поставити перед собою нові перспективні завдання, пов'язані із змінами на роботі. Можливе отримання великої суми: дивіденди, спадщина, борг, відшкодування збитків, фінансова підтримка від начальства чи офіційних органів.

РИБИ. Можете використати цей тиждень для обговорення своїх перспектив, пов'язаних із закордоном, зможете визначитися щодо інтелектуальних контактів — стажування, читання лекцій, наукових доповідей, участі у спільних розробках. Займіться розширенням зв'язків і торгових інтересів за кордоном, активізуйте листування з іноземцями. Ваші захоплення, діти чи кохана людина можуть поставити вас у складну ситуацію. Можливі труднощі в інтимних стосунках.

ДОШКА ПОШАНИ «КУРЕНЯ»

Приречені ссати?

«Українська правда»:

Україна — теля, яке ссе двох маток — ЄС та ЄЕП, вважає Тігіпко...

Від чергового:

Сергію Леонідовичу, ми раді за вас. Ваш концептуальний висновок повністю вписується в наш НОБД — національні особливості багатовекторного доїння.

Черга за гімном

Іван Плющ, народний депутат, «Наша Україна»:

— У Леоніда Даниловича непогана пам'ять, і він згадав, що коли він уперше йшов у президенти, то в багатьох районах України обіцяв створити союз. Ну, не такий великий, як СРСР, трохи менший. Тепер він згадав, що час закінчується, а союзу так і не створив. І він вирішив проініціювати такий маленький союз між Україною, Росією, Білорусією і Казахстаном.

Від чергового:

Іване Степановичу, ви ще не знаєте: уже навіть гімн нового союзу готується. Текст — Михалкова й Крилова:

Однажды четверка
республик свободных...

Наступні два рядки, як завше, на погодженні в Путіна...

Не зарікайся від суми...

Михайло Добкін, народний депутат, член фракції «Демократичні ініціативи», мажоритарник:

— ...За законом про пропорційні вибори будь-який депутат, що потрапив до Верховної Ради за списками, повністю залежить від керівника партії, як кенгуреня від сумки своєї матері.

Від чергового:

Цікаво те, Михайле Марковичу, що мажоритарник теж залежить від сумки... Але тільки нашого Тата.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО та Михайла САЧКА.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Для роботящого Федота і в жовтні знайдеться робота

14 жовтня — Покрова. З Покрови починали справляти вечорниці, котрі тривали до Великодня, а до пилипівських заговин **/27.11/** гуляли весілля. Прийшла Пречиста — несе старостів нечиста; а як прийде Покрова — зареве дівка, як корова. Дівчата, котрі збиралися заміж, напередодні Покрови виголошували молитву:

Святая Покрівонько, покрий мені голівоньку, осінню, хоч і драною хустиною, аби з хорошою дитиною, щоб свекорко, як батенько, до мене були, свекрівонька, як матінка, мене прийняли, щоб діверки та зовиці, мов братики і сестриці, до мене були. Щоб ділечко поробила, чужій сім'ї догодила, всім мила була, не лаяна і не бита, нагодована і вкрита спатоньки лягла.

Яка погода на Покрову, такою буде і зима.

Прикмети жовтня

■ Якщо польові мурашки витягли високі купини, то осінь і весна будуть дощовими, з буйним водопіллям.

■ Запаслися білки на перезимок великим припасом горіхів — на холодну зиму.

■ Спориш довго не змінює восени свого кольору — на щедрий врожай зернових наступного року.

СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Фото Юрія ПЕРЕБАЄВА.

Хто кого

Добро завше перемагає зло. От і у парламенті Бананового Маразмадору мафіозі, прикриваючись добрими лозунгами про демократію, справедливість, європейський вибір, майже завжди — у більшості.

Спортивні оглядини

Дедалі вище та вище піднімається прапор маразмадорського спорту. Й вірно: чим вище задерти прапор, тим важче розгледіти, що на ньому майорять ріжки та ніжки, котрі залишились у цій республіці від спорту.

Задачка

Найчисельніша армія в Банановому Маразмадорі — армія корупціонерів. На другому місці — наркомани, на третьому (за офіційними даними) — голодранці. Тепер правителі цієї республіки чешуть потилиці: може, вже варто відзначати День корупціонера, День наркомана, та День голодранця на державному рівні?

Олександр ПЕРЛЮК.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311188. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»